

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
991**

5 69 1755
Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΣΤ. ΔΟΥΦΕΞΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

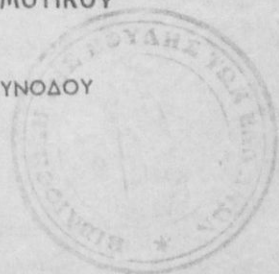
Καρναβού (Θ) Δουφέξ (Στ)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΤΑΞΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Εξέταση - Αναγνώριση -
159. 47

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜ. Ν. ΤΖΑΚΑ - ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1876
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 65 ΑΘΗΝΑΙ

1946

Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΣΤ. ΔΟΥΦΕΝ
ΑΝΘΩΠΑΚΑΛΑΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΚΚΡΕΜΟΥ ΠΑΡΑ ΤΗ ΙΕΡΑ ΣΥΝΑΧΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΣΗΟΣ ΟΙΚΟΥ
ΑΝΤ. Ν. ΤΣΑΚΑ - ΣΤΕΦ. ΔΕΛΤΑΡΜΜΑΤΙΚΗ

ΕΚΔΟΣΗΟΣ ΟΙΚΟΥ

3 69 11/215.
Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΣΤ. ΔΟΥΦΕΞΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Καρναβού (Στ.) Δουφέξη (Στ.)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΤΑΞΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜ. Ν. ΤΖΑΚΑ - ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ & ΣΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1876

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 65 - ΑΘΗΝΑΙ

1946

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
991

Πάν ἑγνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τῶν συγγραφέων καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου.

Handwritten signature:
Γεωργίου
Μακρῆ

ΕΥΡΟΙΣ: Α. Κ. ΚΑΪΤΑΤΖΗ & ΥΙΟΝ
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ 28 - ΑΘΗΝΑΙ ●

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Θεὸς μὲ τὴ μεγάλη του δύναμι καὶ σοφία ἐδημιούργησε τὸν κόσμον σὲ ἕξι ἡμέρες μ' ἕνα του λόγο.

Τὴν πρώτη ἡμέρα ἔκαμε τὸ φῶς.

Τὴν δευτέρα τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.

Τὴν τρίτη ἐχώρισε τὴν ξηρὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ εἶπε νὰ φυτρώσουν τὰ φυτά.

Τὴν τετάρτη τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη καὶ τὰ ὑστέρια.

Τὴν πέμτην ἔκαμε τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά καὶ τὴν ἕκτη τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπο ὅμοιον μὲ Αὐτόν.

Ὁ πρῶτος αὐτὸς ἄνθρωπος ὠνομάσθηκε Ἀδὰμ δηλαδὴ χωματένιος.

Κατόπιν ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ κάμη καὶ σύντροφον τοῦ Ἀδὰμ. Τὴν ὥρα ποὺ ἐκοιμότανε ἐπῆρε ἀπὸ αὐτὸν μιὰ πλευρὰ καὶ ἔκαμε μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν ὠνόμασε Εὐα.

Ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους αὐτοὺς καταγόμεθα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς.

Πόρισμα.

Ὁ Θεὸς ἔχει μεγάλῃ δύναμι καὶ πολλὴ σοφία.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ἡ ζῶη στὸν παράδεισο

Ὁ Θεὸς ὀφθοῦ ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐα, τοὺς ἔβαλε μέσα σ' ἕνα ὠραῖο καὶ μεγάλο περιβόλι, ὅπου ὑπῆρ-

χαν άπ' όλα τά είδη τών φυτών, τών δένδρων καί τών ζώων, άρκετό δέ νερό έπότιζε αυτό. Για τουτό το περιβόλι αυτό το λέμε παράδεισο. Οί πρωτόπλαστοι έξοϋσαν ευτυχισμένοι μέσα στον παράδεισο, τόν όποιο έκαλλιε-

‘Ο ‘Αδάμ και η Εύα στον Παράδεισο.

γϋσαν τακτικά, ‘Ο Θεός για να συνειθίση τόν ‘Αδάμ. κα τήν Εύα στην ύπακοή είπε: Μπορείτε να τρώτε άπό τους καρπούς όλων τών δένδρων, μονάχα άπό τόν καρπό τοϋ δένδρου τής γνώτεως τοϋ καλοϋ καί τοϋ κακοϋ να μη φάτε. Γιατί αν φάτε θά φύγετε άπό τόν παράδεισο καί θά πεθάνετε.

Η ΠΑΡΑΚΟΗ

Τὸ φῖδι ξευελάει τὴν Εὐα.

Τὴν εὐτυχισμένην ζωὴν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας ποῦ ἔπερνοῦσαν μέσα στὸν Παράδεισο τὴν ἔβλεπε ὁ Σατατᾶς καὶ τὴν ἐζήλευε. Μὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ ἔχει αὐτὰ τὰ καλά, γιατί εἶχε τιμωρηθῆ ἀπὸ τὸν Θεό, ἠθέλησε νὰ πάρῃ μέ τὸ μέρος του καὶ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐα.

Μιά μέρα λοιπὸν ποῦ καθότανε ἡ Εὐα κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο τῆ γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ παρουσιά- ζεται ὁ Σατανᾶς μεταμορφωμένος σὲ φῖδι καὶ λέγει στὴν Εὐα:

«Εὐα γιατί δὲν τρῶτε ἀπὸ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς καρ- πούς;» Καὶ ἡ Εὐα τοῦ λέγει: «μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε ὁ Θεός»

Τότε τὸ φῖδι τὸ ὁποῖον με κάθε τρόπο ἤθελε νὰ βλά- ψη τοὺς πρωτόπλαστους, εἶπε στὴν Εὐα: «Ὁ Θεός ἀπὸ φθόνο καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνετετε καὶ σεῖς σοφοὶ σάν κι' αὐτὸν δὲν σᾶς ἐπέτρεψε νὰ φάτε ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως». Ἡ Εὐα χωρὶς νὰ σκεφθῆ, κόβει ἓνα καρπὸ καὶ τὸν τρῶει, ἀμέσως κόβει ἄλλον ἓνα καὶ τὸν δίνει στὸν Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφαγε.

Μόλις ὁμοῦς ἔφαγαν τὸν καρπὸ ἐκατάλαβαν τί κακὸ ἔκαμαν καὶ ἐπεδῆ ἐφοβοῦντο νὰ ἀντικρύσουν τὸν Θεὸ ἐκρύβοντο πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ Θεὸς διώχνει τοὺς πρωτοπλά- στους ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ὁ Θεός ποῦ βλέπει ὅλα ὅσα γίνονται στὸν κόσμῸ φώναξε τὸν Ἀδάμ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀδάμ γιατί κρύβεσαι;» Ὁ Ἀδᾶμ ἀπαντᾶει «Ἄκουσα τὴ φωνή σου καὶ γι' αὐτὸ ἐκρύβθηκα». ὁ Θεὸς τὸν ἐρώτησε πάλιν· «Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;» Ἐκεῖνος εἶπε: «Δὲν φταίω ἐγὼ, ἡ Εὐα μὲ ἐγέλασε». Ἐπειτα ὁ Θεός λέγει στὴν Εὐα, «Εὐα γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό;» Ἐκείνη εἶπε «Τὸ

φίδι με ἐγέλασε». Τότε ὁ Θεὸς καταράσθη καὶ τοὺς τρεῖς. Στὸ φίδι εἶπε· «Ἐπειδὴ σὺ ἐγέλασες τὴν Εὐά, νὰ εἶσαι καταραμένο, νὰ σέρνεσαι μὲ τὴν κοιλιὰ κιὰ νὰ τρώγῃς ὤμα». Ἐπειτὰ λέγει στὴν Εὐά; «Μὲ πόνους καὶ μὲ λύ-

Ὁ Θεὸς διώχνει τοὺς πρωτοπλαστοὺς ἀπὸ τὸν Παράδεισο.
πες νὰ γεννᾷς τὰ παιδιά σου καὶ νὰ εἶσαι στὴν ἐξουσία τοῦ ἄνδρα σου».

Τελευταῖα λέγει στὸν Ἄδამ; «Ἐπειδὴ δὲν ἄκουσες τὸ θελήμα μου νὰ δουλεύῃς ὅλη σου τὴ ζωὴ καὶ νὰ τρώγῃς τὸ ψωμί σου μὲ τὸν ἴδρωτα τοῦ προπόπου σου. Κατόπιν τοὺς ἔδιωξε ὁπὸ τὸν παράδεισο καὶ ἔβαλε ἕνα Ἄγγελο νὰ φυλάῃ αὐτόν.

Πέρισμα

Πρέπει νὰ κάνωμε πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Ἔβα ἐγέννησαν παιδιά, ἐκεῖνα πόλ-
ῆκαμαν ἄλλια καὶ ἔτσι σιγά, σιγά ἐπολλαπλασιάσθησαν
καὶ διεσκορπίσθησαν σὲ ὅλη τὴ γῆ. Ὅσοι ὅμως περισσό-
τεροι ἐγένοντο τόσο καὶ ἐχειροτέρευαν. Ἐλησμόνησαν τὸν
Θεὸ καὶ ἐκοίταζε ὁ ἕνας νὰ βλάψῃ τὸν ἄλλον Μάταια ὁ
Θεὸς τοὺς ἔδωκε προθεσμία 120 χρόνια γιὰ νὰ μετανοή-
σουν αὐτοὶ ὅμως ἔμειναν ἀδιόρθωτοι. Γιὰ τοῦτο ἀποφά-
σισε νὰ τοὺς καταστέψῃ μὲ κατακλυσμὸ.

Μέσα ὅμως σ' ὄλους αὐτοὺς κακοὺς ἀνθρώπους
ἦταν καὶ ἕνας δίκαιος καὶ εὐσεβὴς πρὸ τὸν ἔλεγον Νῶε.
Ὁ Θεὸς λοιπὸν ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τοὺς δικαίους, ἀποφά-
σισε νὰ γλυτώσῃ τὸν Νῶε καὶ ὅλη τὴν οἰκογένειά του.

Μιὰν ἡμέρα λοιπὸν ὁ Θεὸς λέγει στὸν Νῶε. «Βλέ-
πεις οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοὶ καὶ δὲν θέλουν νὰ διορθω-
θοῦν, γι' αὐτὸ θὰ κάμω κατακλυσμὸ καὶ θὰ τοὺς κατα-
στρέψω. Σὺ ὅμως νὰ κάμῃς ἕνα μεγάλο κιβώτιο καὶ ἀφοῦ
τὸ ἀλείψῃς μὲ πίσσα ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα νὰ πάρῃς
τὴ γυναῖκα σου, τὰ παιδιά σου, Σῆμ, Χάμ, καὶ Ἰάφεθ, μὲ
τὶς οἰκογένειές τους καὶ νὰ μπηθε μέσα. Νὰ βάλῃς δὲ
μέσα καὶ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα καὶ ἀρκετὲς
τροφές γιὰ τῆς οἰκογένειες καὶ γιὰ τὰ ζῶα.

Ὁ Νῶε ἄκουσε τὴν παραγγελία τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκαμε
ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Ἀμὰ εἶδε πῶς ἐτακτοποιήθηκε ὁ
Νῶε, ἄρχισε νὰ βρέχῃ δυνατὰ σαράντα ἡμέρες καὶ σα-
ράντα νύκτες. Τὰ νερὰ ἀνέβηκαν τόσο ὕψηλά πού ἐσκέ-
πασαν καὶ τὶς ὑψηλότερες κορυφές τῶν βουνῶν ὅλα τὰ
ζῶα καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπνιγήκανε Μόνον ἡ κιβωτὸς
τοῦ Νῶε ἐσώθηκε, γιὰτὶ τὸ θέλησε ὁ Θεός.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες, ἀπὸ τὴν ὥρα πού
ἔπαυσε ἡ βροχὴ τὰ νερὰ ἄρχισαν νὰ χαμηλώνουν καὶ ἡ

κιβωτὸς ἦλθε καὶ ἐτάθη ἐπάνω σ' ἓνα ὑψηλὸ βουνὸ τῆς Ἀρμενίας τὸ Ἀραράτ.

Ὁ Νῶε γιὰ νὰ μάθῃ ἂν ἐστέγνωσε ἡ γῆ, ἄνοιξε ἓνα παράθυρο τῆ κιβωτοῦ καὶ ἔστελε ἓνα κόρακα αὐτὸς ὅμως δὲν ἐγύρισε πίσω, γιατί εὔρε πτώματα τῶν πνιγμένων καὶ ἔτρωγε. Ἐπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ὁ Νῶε ἔστειλε πάλιν ἓνα περιστέρι, τὸ ὁποῖον ἐγύρισε ἀμέσως πίσω, γιατί δὲν ἦυρε τόπο νὰ σταθῆ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὸ ξανάστειλε καὶ ἐκεῖνο ἐγύρισε πίσω μ' ἓνα κλωνάρι ἐληθῆς στή μύτη του. Τελευταῖα τὸ ἔστειλε πάλι μὰ δὲν ἐγύρισε.

Ὁ Νῶε ἐκατάλαβε τότε ὅτι ἐστέγνωσε ἡ γῆ, αἱ ἄνοιξε τὴν κιβωτὸ καὶ ἐβγήκε ἔξω μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα. Πρῶτῃ δουλειᾷ τοῦ Νῶε μόλις βγήκε ἔξω ἦτο νὰ κάμῃ θυσία γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴ θυσία αὐτῆ τοῦ Νῶε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ κάμῃ ἄλλον κατακλισμό. Ἐπειτα εὐλόγησε αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Γιὰ σημάδι δὲ πῶς δὲν θὰ κάμῃ κατακλισμὸ ἔδωσε τὸ οὐράνιο τόξο.

Πέρισμα

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ καὶ καταστρέφει τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς κακοὺς, ἀμείβει ὅμως τοὺς ἀγαθοὺς, Πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὰ καλὰ ποὺ μας δίνει.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια τοῦ Νῶε ἐπληθύνοντο πολὺ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ζοῦν πλέον ὅλα μαζί στὸ ἴδιο μέρος, γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ σκορπισθοῦν. Πρὶν ὅμως χωρῖσθαι ἐπῆγαν σ' ἓνα ὠραῖο κάμπιο ποῦ βρίσκεται στὴ χώρα Σιναὰρ καὶ ἀποφάσισαν νὰ κτίσθαι ἓνα πύργον πολὺ

ὑψηλὸν, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή νὰ θφάνη μέχρι τὸν οὐρανὸν γιὰ νὰ δοξασθοῦν. Καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ κτίζουσι τὸν πύργον. Ὁ Θεὸς ὄμως ὠργίσθηκε γιὰ τὴν ὑπερηφάνειάν των καὶ γιὰ νὰ μὴ τελειώσουσι τὸν πύργον ἐσύγχισε τὰς γλῶσσας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλόβῃ ὁ ἕνας τί ἔλεγε ὁ ἄλλος, δηλαδὴ ὅταν ὁ κτίστης ἐγύρευε λάσπη τοῦ ἐπήγαιναν νερό, ἀπὸ ἄλλον ἐγύρευε πέτρας καὶ τοῦ ἐπήγαινε κεραμῦδια κλπ. Ἔτσι ἀναγκάσθησαν ν' ἀφήσουσι ἀτελείωτον τὸν πύργον, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθηκε Βαβέλ, δηλαδὴ συγχυσίς γλωσσῶν.

Κατόπιν ἐσκορπίσθησαν αὐτοὶ σὲ ὅλην τὴν γῆν. Καὶ ὅσοι ἐκατάγοντο ἀπὸ τὸν Σὴμ ἔμειναν στὴν Ἀσία, ὅσοι ἀπὸ τὸν Χάμ ἐπῆγαν στὴν Ἀφρική καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ ἦλθαν στὴν Εὐρώπη.

Πόρισμα

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ὑπερήφανους.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

Ὁ Ἀβραάμ.

Σὲ μιὰ χώρα τῆς Ἀσίας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Μεσοποταμία, ἐζούσε ἕνας ἄνθρωπος εὐσεβὴς καὶ δίκαιος ὁ ὁποῖος ἔμεινε πάντοτε πιστὸς στὸν Θεὸν καὶ ἔκανε πάντοτε τὸ θέλημά του. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ ἐζούσαν στὸ ἴδιον μέρος εἶχαν λησμονήσει τὸ Θεὸν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰ πλάσματα, αὐτοῦ δηλαδὴ τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τὰ ἀστέρια κ.λ.π.

Στὸν εὐσεβῆ καὶ δίκαιον ἄνθρωπον ποὺ ἐλεγόταν Ἀβραάμ παράγγειλε ὁ Θεὸς μιὰν ἡμέραν μετὰ τὸν ἄγγελόν του νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα του, τὸν ἀνεψιὸν του τὸν Λώτ καὶ ὄλα του τὰ πράγματα καὶ νὰ πάῃ στὸ μέρος ποὺ θὰ τοῦ δείξῃ αὐτός. Ἐκεῖ θὰ τὸν εὐλογοῦσε ὁ Θεός

καὶ θὰ τὸν ἔκανε Ἀρχηγό σ' ἓνα μεγάλο λαό τὸν ὁποῖο θὰ ἐπλήθαινε σὰν τὸν ἄμμο τῆς θάλασσας.

Πραγματικά ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τὴ γυναῖκα του Σάρρα καὶ τὸν ἀνεψιό του Λῶτ καὶ ὅλα του τὰ πράγματα καὶ ἐπῆγε στὸ μέρος ποῦ τοῦ ἔδειξε ὁ Θεός. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ ἔκτισε θυσιαστήριον καὶ ἐπρόσφερε θυσία στὸ Θεό. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐλεγότανε γῆ **Χαναάν**.

Πόρισμα

Γιὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ θυσιάζωμεν ὅλα καὶ μὲ προθυμία.

Ὁ Ἀβραάμ χωρίζει μὲ τὸν Λῶτ.

Στὴ γῶρα ποῦ ἐκατοίκησε ὁ Ἀβραάμ μὲ τὴν σύζυγό του καὶ μὲ τὸν Λῶτ δὲν ἔμειναν πολὺ καιρὸ μαζί.

Ἀβραάμ καὶ Λῶτ

γιατί οι βοσκοί των κάθε ημέραν ἐμάλωναν γιά τὰ χορτάρια πού καθένος τους τὰ ἤθελε γιά τὰ πρόβατα τοῦ κυρίου του. Ὁ Ἀβραάμ πού ἦταν ἄνθρωπος εἰρηνικός καί δέν ἀγαποῦσε τίς φιλονικίες ἐκάλεσε μιάν ἡμέραν τόν Λῶτ καί τοῦ εἶπε: Ἀγαπημένε μου ἀνεψιέ. Βλέπεις ὅτι οἱ βοσκοί μας κάθε ἡμέρα μαλώνουν γιά τὰ χορτάρια. Ἐπειδή οἱ φιλονικίες δέν εἶναι καλές καί ἐπειδή εἶναι ντροπή μας νά μαλώσουμε καί ἐμεῖς, καλύτερο εἶναι νά χωριστοῦμε. Δ ἄλεξε λοιπόν τὸ μέρος πού σοῦ ἀρέσει. Ὁ Λῶτ ἐκατάλαβε πόσον φρόνιμα σῆαν τὰ λόγια τοῦ Ἀβραάμ καί ἐδιάλεξε γιά κατοικία του τὴν εὐφορη χώρα, πού ἦταν τριγύρω στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ κοντὰ ἦσαν καί δύο πόλεις τὰ Σόδομα καί τὰ Γόμορρα.

Ὁ Ἀβραάμ ἐκατοίκησε στὴν πόλι Χεβρών.

Πόρισμα

Ἦρππει νά λύνωμε τίς διαφορές μας εἰρηνικά.

Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Οἱ Σοδομίτες ὅμως καί Γομορρίτες ἦσαν ἄνθρωποι κακοὶ καί ἀσεβεῖς. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νά τοὺς καταστρέψη. Δέν ἔθελε ὅμως νά καταστραφῆ μαζί μὲ αὐτοὺς καί ὁ καλὸς Λῶτ.

Μιάν ἡμέρα λοιπόν στέλλει δυὸ ἀγγέλους καί λέγουν στὸ Λῶτ: Λῶτ νά πάρης τὴν οἰκογένειά σου καί τὰ πρόβατά σου καί νά φύγης ἀπὸ δῶ καί νά πᾶς στὴν πέλι Σηγῶρ γιατί ὁ Θεὸς θά καταστρέψη τίς πόλεις αὐτές. Πρόσεχε ὅμως ὅταν φεύγετε νά μὴ γυρίση κανεὶς πίσω νά δῆ, γιατί θὶ πάθη μεγάλο κακό.

Ὁ Λῶτ καί οἱ θυγατέρες του ἔφθασαν καλὰ στὴν Σηγῶρ. Μόνον ἡ γυναῖκα του πού θέλησε νά γυρίση καί νά δῆ, τί γίνεται πίσω ἔγινε κολῶνα ἀπὸ ἀλάτι.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Λῶτ ἀπὸ τὰ Σόδομα καί Γόμορρα ὁ Θεὸς ἔρριξε φωτιά καί τοὺς ἐκατάστρεψε.

Όλο τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ ἦσαν αἱ δυὸ πόλεις ἔγινε μιά ἀπέραντι λίμνη ἀλμυρὴ καὶ ὠνομάσθηκε Νεκρὰ θάλασσα.

Ἀναχώρησις τοῦ Λῶτ.

λασσα, γιατί δὲν ὑπάρχουν σὲ αὐτὴ οὔτε φυτὰ, οὔτε καὶ ζῶα.

Ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα ἀποκτοῦν τέκνον

Όταν ἐχώρισε ὁ Ἀβραὰμ μετὸν Λῶτ καθημερινὰ ἦταν λυπημένος μαζί μετὴ Σάρρα ἐπειδὴ δένειχαν παιδί. Γιὰ τοῦτο ἐπαρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χάριση ἕνα παιδάκι. Ἐπειδὴ ἐγήρασαν πολὺ καὶ δὲν ἤλπιζαν πιά νὰ ἀποκτήσουν παιδί ἐκάθητο σκεπτικοὶ καὶ λυπημένοι. Μιὰν ἡμέρα ἐκεῖ ποὺ ἐκόθητο ὁ Ἀβραὰμ κάτω ἀπὸ τὸν Ἰσκιο ἑνὸς δένδρου βλέπει τρεῖς ἀνθρώπους. Ἀμέσως σηκώνεται πηγαίνει κοντὰ τοὺς καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ

πάνε στη σκηνή του για να τους φιλοξενήσει. Οι άνθρωποι το έδεχθησαν. "Όταν έφαγαν και ήσαν έτοιμοι να φύγουν είπαν στον 'Αβραάμ: «'Η γυναίκα σου ή Σάρρα θά γεννήση παιδάκι» 'Η Σόρρα άμα άκουσε τά λόγια αυτά

Φιλοξενία του 'Αβραάμ.

έγέλασε και είπε: Πώς μπορώ έγώ να κάμω παιδι σε τέτοια γεροντική ηλικία; 'Ητο τότε ό 'Αβραάμ έκατό χρονών και ή Σάρρα ένενηντα. Τότε οι άνθρωποι είπαν: «'Εμεις είμεθα άγγελοι που μάς έστειλε ό Θεός να σας είπομε αυτή την κολή είδησι». Πραγματικά ύστερα από έννια μήνες ή Σάρρα έγέννησε παιδάκι, τό όποϊον ώνόμασαν 'Ισαάκ.

Πόρισμα.

Πρέπει να έλπίζωμε στο Θεό, διότι σ' αυτόν όλα είναι δυνατά.

Ἡ Θυσία τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Θεός γιά νά δοκιμάσῃ τόν Ἀβραάμ ἄν μένη ἀκόμη πιστός εἶπε μίαν ἡμέρα σ' αὐτόν. Νά πάρῃς τὸ παιδί σου τόν Ἰσαάκ καί νά πάς στο βουνό πού θά σοῦ δείξω ἐγὼ καί νά τὸ θυσιάσῃς.

Ὁ Ἀβραάμ ἅμα ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ἐλυπήθη πολὺ. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἤθελε νά παρακούσῃ στο θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐσηκώθη τὴν ἄλλη μέρα πρωτῆ, ἐπῆρε μαζί του τόν Ἰσαάκ, δυὸ ὑπηρέτες, ἓνα γαϊδουράκι φορτωμένο ξύλα καί ἀνέβαινε τὸ βουνό, πού τοῦ ἔδειξε ὁ Θεός. Ὅταν ἔφθασαν στο κάτω μέρος τοῦ βουνοῦ, ἄφησε ἐκεῖ τὸ γαϊδουράκι καί τοὺς ὑπηρέτες, ἐφόρτωσε τὰ ξύλα στὸν Ἰσαάκ καί ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν μαζί τὸ βουνό. Στὸ δρόμο ὁ Ἰσαάκ λέγει στὸν πατέρα του «Πατέρα ξύλα καί φωτιὰ ἔχομε, τὸ ζῶο ὁμως πού θά θυσιάσουμε ποῦ εἶναι;»

Ὁ Ἀβραάμ ἀπάντησε: «Παιδί μου, ὁ Θεός θά φροντίσῃ νά μᾶς στείλῃ».

Ὅταν ἔφθασαν στὴν κορυφή, ὁ Ἀβραάμ, ἔκτισε ἓνα θυσιαστήριο καί ἔβαλε ἐπάνω τὰ ξύλα. Ἐπειτα ἔπιασε τόν Ἰσαάκ τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια καί τὰ πόδια, τὸν ἐξάπλωσε ἀπάνω στο θυσιαστήριον καί ἐτράβηξε τὸ μαχαίρι νά τὸν σφάζῃ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ εἶπε: «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ μὴ πειράξῃς τὸ παιδί σου, γιατί ὁ Θεός ἐκατάλαβε τὴν πίστι σου, ἀφοῦ δέχθηκες νά θυσιάσῃς καί αὐτὸ τὸ μονὰ κριβο παιδί σου».

Ὁ Ἀβραάμ ἐγύρισε τότε πίσω καί βλέπει ἓνα κριάρι τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἦσαν πιασμένα στὰ κλαδιά. Τὸ ἔπιασε καί τὸ ἐθυσίασε ἀντὶ τοῦ παιδιοῦ του. Μετὰ ἐγύρισε μαζί μὲ τόν Ἰσαάκ στο σπίτι του γεμάτος χαρά.

Πόρισμα.

Μὲ ἔργα πρέπει νά δείχνουμε στο Θεὸ τὴν πίστι μας

Γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Ἀβραάμ, ἅμα ἐπέθανε ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρρα ἐφοβόταν μὴ πεθάνῃ κι' αὐτὸς καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ νυμφεύσῃ τὸν Ἰσαάκ. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Μεσοποταμία, ἐκάλεσε μιὰν ἡμέραν ἓνα παλαιὸν καὶ πιστὸν ὑπηρέτη πού τὸν ἔλεγον Ἐλιέζερ καὶ τοῦ εἶπε: Ἐλιέζερ βλέπεις πῶς Ἰσαάκ

Γάμος τοῦ Ἰσαάκ.

ἐμεγάλωσε καὶ πρέπει νὰ τοῦ βροῦμε μιὰ γυναῖκα καλὴ νὰ τὸν παντρέψωμε. Καὶ ἐπειδὴ θέλω γυναῖκα ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία, νὰ πᾶς ἐκεῖ καὶ νὰ φέρῃς μιὰ κατάλληλη νύφη γι' αὐτόν.

Ὁ Ἐλιέζερ ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε μαζί του δέκα καμήλες φορτωμένες πλούσια δῶρα ἐξεκίνησε. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες ἔφτασε σὲ

μιά πόλι τῆς Μεσοποταμίας, πού ἐλέγετο Μαχώρ ὅπου ἑκατοικοῦσε ὁ ἀδελφός τοῦ Ἄβραάμ. Ἐξω ἀπό τὴν πόλι ἦταν ἕνα πηγάδι πού ἔπερναν νερὸ οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου. Ἐκεῖ ἐκάθησε νὰ ξεκουρασθῆ καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε στοῦ Θεοῦ : Θεέ μου, τὸ κορίτσι τὸ ὁποῖο θὰ μοῦ δώσῃ νερὸ, ὅταν τοῦ ζητήσω καὶ θὰ ποτίσῃ καὶ τίς καμηλές μου, αὐτὸ νὰ εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἦλθε μὲ τὴν στάμνα του ἕνα ὠραῖο κορίτσι νὰ γεμίσῃ. Ὁ Ἐλιέζερ τὸ παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ λίγο νερὸ νὰ πιῆ Ἐκεῖνο μὲ μεγάλη προθυμία τοῦ ἔδωσε καὶ ἐπότισε καὶ τίς καμηλές του. Ὁ Ἐλιέζερ τότε τοῦ ἐχάρισε πλούσια δῶρα καὶ τὸ ρώτησε πῶς λέγεται, ποίαν οὖν εἶναι τὸ κορίτσι καὶ ἂν ἔχη μέρος στοῦ σπίτι του νὰ μείνῃ. Ἐκεῖνο ἀπάντησε ὅτι λέγεται Ρεβέκκα, ὅτι εἶναι κορίτσι τοῦ Βαθουήλ καὶ ὅτι ἔχουν μέρος γιὰ νὰ μείνῃ,

Ἀμέσως ἡ Ρεβέκα ἔτρεξε στοῦ σπίτι της καὶ ἐδιηγήθηκε ὅλα στοὺν ἀδελφὸ τῆς τὸ Λάβα. Ὁ Λάβας ἀμέσως ἐπῆγε καὶ ἔφερε τὸν Ἐλιέζερ στοῦ σπίτι τους νὰ τὸν φιλοξενήσουν. Ὅταν ἐπῆγε ὁ Ἐλιέζερ καὶ ἐκάθησαν νὰ φάνῃ εἶπε : Ἐγὼ δὲν θὰ φάω, ἂν δὲν σᾶς πῶ γιατί ἦλθα ἐδῶ. Ἀφοῦ ἐδιηγήθηκε ὁ Ἐλιέζερ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ αἱ γονεῖς τῆς Ρεβέκκας ἐδέχθησαν νὰ γίνῃ ἡ κόρη τους γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ, ἐμοίρασε ἀρκετὰ δῶρα σὲ ὄλους καὶ στὴ Ρεβέκκα καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν ἐκοιμήθησαν μὲ μεγάλη χαρὰ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἀφοῦ ἡ Ρεβέκα ἔλαβε τὴν εὐλογία τῶν γονέων τῆς ἀνεχώρησαν ὅταν ἐπληροίωσαν στὴ Γῆ Χαναάν, ὁ Ἰσαάκ τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρὰ καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ Ἐπῆρε τὴ Ρεβέκκα ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ὠδήγησε στοὺν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐνύμφευσε καὶ τοὺς εὐλόγησε. Μετὰ τὸ γάμο τους ἐζησαν εὐτυχοσμένοι καὶ ἀπόκτησαν δυὸ παιδιά δίδυμα. Πρῶτος ἐγεννήθη ὁ Ἡσαῦ καὶ δεῦτερος ὁ Ἰακώβ.

Πόρισμα

Πρέπει να σεβώμεθα και να υπακούωμε στους γονεῖς μας.

Ὁ Ἡσαῦ πουλᾶει τὰ πρωτοτόκια.

Ὅταν ἐμεγάλωσαν τὰ δυὸ ἀδελφία, ὁ μὲν Ἡσαῦ ὤργωνε τὰ χωράφια καὶ ἐπήγαινε κυνήγι, ὁ δὲ Ἰακώβ ἐφύλαγε πρόβατα καὶ ἔμενε καὶ στὸ σπίτι καὶ ἐβοηθοῦσε τὴ μητέρα του. Ὁ Ἰσαὰκ ἀγαποῦσε πεισισότερο τὸν Ἡσαῦ, ἢ δὲ Ρεβέκκα τὸν Ἰακώβ. Μιὰν ἡμέρα ποῦ ὁ Ἰακώβ ἐυαγέρευε φακές, ἐγύρισε ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ κυνήγι πολὺ κουρασμένος κοὶ πεινασμένος. Μόλις εἶδε τίς φακές, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰακώβ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ. Ὁ Ἰακώβ ἠθέλησε νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ τὴν πείνα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ λέγει: «Θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς, ἂν καὶ σὺ μοῦ δώσης τὰ πρωτοτοκία σου», δηλαδὴ τὰ δικαιώματ, τὰ ὅποια εἶχε ὡς πρῶτο παιδί. Ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὴ λαιμαργία του χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἐδέχθηκε καὶ ἐπούλησε τὰ πρωτοτόκια γιὰ ἓνα πιάτο φακές.

Πόρισμα

Ἡ λαιμαργία εἶναι κακὸ πρᾶγμα καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγωμε.

Ὁ Ἰακώβ παίρνει μὲ ἀπάτη τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα του.

Ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἐγέρασε καὶ ἐκατάλαβε πὼς θὰ πεθάνῃ ἐκάλεσε τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέγει: «Παῖδί μου, βλέπεις ὅτι ἐγέρασα καὶ δὲν ξέρω πότε θὰ πεθάνω. Διὰ τοῦτο πάρε τὰ ὄπλα σου καὶ πῆγαινε νὰ φέρῃς κυνήγι νὰ τὸ ἐτοιμάσῃς γιὰ νὰ φάω καὶ νὰ σὲ εὐλογήσω πρὶν πεθάνω». Ἀμέσως ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα του καὶ ἐβγήκε στὸ κυνήγι. Ἡ Ρεβέκκα τ' ἄκουσε αὐτά,

ἀλλά ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία ὁ Ἡσαῦ, ἐκάλεισε τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν ἔστειλε νὰ φέρῃ γρήγορα δυὸ τρυφερὰ κατσίκια. Ὁ Ἰακώβ ὑπάκουσε καὶ τὰ ἔφερε. Ἡ μητέρα του τότε τὰ ἐμογαίρευσε γρήγορα - γρήγορα γιὰ νὰ προλάβῃ. Ὅταν ἐτοίμασε τὸ φαγητὸ ἐφώνησε τὸν Ἰακώβ καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐτύλιξε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια μὲ τὰ δέρματα τῶν κατσικιῶν γιὰ νὰ μὴν τὸν γνωρίσῃ ὁ πατέρας του, ἐπειδὴ ὁ Ἡσαῦ ἦταν τριχωτός, τὸν ἔντυσε κοί μὲ τὰ καινούργια ροῦχα τοῦ Ἡσαῦ καὶ τὸν ἔστειλε μὲ τὸ φαγητὸ στὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἰακώβ ἐπῆρε τὸ φαγητὸ καὶ ἐπῆγε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε: «Πατέρα, σοῦ ἔφερα τὸ φαγητὸ ποῦ μοῦ παράγγειλες, σῆκω νὰ φᾶς καὶ νὰ μ' εὐλογήσῃς». Ὁ Ἰσαάκ ἀπόρησε πῶς τόσον συντομὰ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ Ἡσαῦ καὶ τὸν ἐρώτησε «Ποιὸς εἶσαι σύ, παιδί μου»; Ὁ Ἰακώβ ἀπάντησε: «Εἶμαι ὁ Ἡσαῦ, ποῦ μ' ἔστειλες νὰ σοῦ φέρω τὸ κυνήγι». Ὁ Ἰσαάκ τοῦ εἶπε πάλι: «Ἔλα κοντά μου νὰ σέ ψάξω». Ὅταν τὸν ἔψαξε ἐγελάστηκε ἀπὸ τὰ δέρματα τῶν κατσικιῶν καὶ εἶπε: «Τὰ χέρια φαίνονται γιὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ, ἡ φωνὴ ὅμως φαίνεται φωνὴ τοῦ Ἰακώβ». Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ φαγητὸ, τὸ ἔφαγε καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ εὐχήθηκε νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς.

Μόλις ὁ Ἰακώβ ἐπῆρε τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα του καὶ ἔφυγε, ἦλθε ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ κυνήγι του. Ἐτοίμασε τὸ φαγητὸ καὶ τὸ ἐπῆγε στὸν πατέρα του γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ τὸν εὐλογήσῃ. Ὁ Ἰσαάκ ἐκατάλαβε τότε τὴν ἀπάτη ποῦ τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰακώβ καὶ εἶπε στὸν Ἡσαῦ: Πρὸ ὀλίγης ὥρας ἦλθέ ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἰακώβ καὶ μὲ ἐγέλασε καὶ ἐπῆρε τὴν εὐλογία ἐκεῖνος» Ὁ Ἡσαῦ ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ εὐλογήσῃ καὶ αὐτὸν. Ὁ Ἰσαάκ εὐλόγησε καὶ ἐκεῖνον, τοῦ εἶπε ὅμως ὅτι θὰ ὑπηρετῇ τὸν ἀδελφὸ του. Ἀπὸ τότε ὁ Ἡσαῦ ἐμίσησε τὸν Ἰακώβ πάρα πολὺ, ὥστε ἐσκεπτότανε νὰ τὸν φονεύσῃ.

Πέρισμα

Ἡ ἀπάτη ἀργὰ ἢ γρήγορα φανερῶνεται.

Ἡ φυγή τοῦ Ἰακώβ.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβ ἐκατάλαβε τὴν ὀργὴν καὶ τὸ σκοπὸ τοῦ Ἡσαῦ. Ἐφώναξε λοιπὸν τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύγη ἀμέσως, νὰ πάη στὸ θεῖο του τὸν Λάβαν στὴ Μεσοποταμία καὶ νὰ μείνη ἐκεῖ ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ. Ὁ Ἰσαάκ ἦτο σύμφωνος. Ὁ Ἰακώβ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας του καὶ ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε.

Φυγὴ τοῦ Ἰακώβ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐπερπατοῦσε καὶ τὸ βράδυ ἐνουχτώθηκε στὴ μέση μιᾶς ἐρημιᾶς, ὅπου δὲν ὑπῆρχε κανένα μέρος νὰ μείνη. Ἐκεῖ ἀποφάσισε νὰ περάσῃ τὴ νύκτα του. Ἐπῆρε μιὰ πέτρα, τὴν ἔβαλε γιὰ προσκέφαλό του καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Στὸν ὕπνο του ὁ Ἰακώβ εἶδε μιὰ σκάλια μεγάλη ποῦ

τὸ κάτω μέρος ἀκουμποῦσε στὴ γῆ καὶ τὸ ἐπάνω ἔφθανε στὸν οὐρανόν. Στὸ ἐπάνω μέρος ἦταν ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ ἐκατέβαιναν. Ἦκουσε δὲ καὶ μιὰ φωνή, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ παπποῦ σου τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ πατέρα σου τοῦ Ἰσαάκ. Τὸ μέρος ὅπου κοιμᾶσαι θὰ τὸ δώσω στὰ παιδιά σου καὶ στὰ ἐγγόνια σου, τὰ ὁποία θὰ πληθύνω σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας καὶ θὰ γίνουν μεγάλος λαὸς καὶ θὰ τὸν εὐλογήσω καὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ εὐλογηθῇ ὅλος ὁ κόσμος τῆς γῆς. Θὰ σέ φυλάξω στὸ δρόμο πού πηγαίνεις καὶ θὰ γυρίσω πίσω στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου». Ἀμέσως ὁ Ἰακώβ ἐξύπνησε καὶ ἐφώνησε: «Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι τόπος τοῦ Θεοῦ», Ἔπειτα ἐπῆρε τὴν πέτρα πού εἶχε γιὰ προσκέφαλο, τὴν ἔστησε στὸ μέρος πού ἐκοιμόταν γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται καὶ εἶπε: «Ἐὰν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ γυρίσω πίσω στὴν πατρίδα μου θὰ κτίσω μιὰν ἐκκλησιά». Ἐπειτα ἐτράβηξε τὸ δρόμο του καὶ ἔφθασε στὴ Μεσοποταμία, πού ἦτο ὁ θεῖος του Λάβαν. Ὅταν ἔμαθε ὁ Λάβαν πὼς ἦλθε τὸ παιδί τῆς ἀδελφῆς του Ρεβέκκας, ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὸ ἐπῆρε στὸ σπίτι του.

Πόρισμα

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε τὴν κακὴν ὥρα.

Ὁ γάμος τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε κοντὰ στὸ θεῖο του Λάβαν καὶ ἔβοσκει τὰ πρόβατά του. Μιὰ ἡμέρα ὁ Λάβαν ἐκάλεσε τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ εἶπε: «Παῖδί μου, ἐπειδὴ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὲ δουλεύης δίχως πληρωμὴ, ὠρίσε τί πληρωμὴ θέλεις νὰ σοῦ δώσω». Ὁ Λάβαν εἶχε δυὸ κορίτσια, τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχήλ· ἀπὸ τίς δυὸ ὠριότερη ἦταν ἡ Ραχήλ τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ὁ Ἰακώβ. Διὰ τοῦτο εἶπε στὸ θεῖο του: «Θὰ σοῦ δουλέψω ἑπτὰ χρόνια καὶ νὰ μοῦ δώσης γυναῖκα τὴ Ραχήλ». Ὁ Λάβαν τὸ ἐδέχθηκε. Ἀμα ἐπέρασαν τὰ

ἑπτὰ χρόνια, ἀντὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ Ραχὴλ, τοῦ ἔδωκε τὴ Λεία. Ὁ Ἰακώβ δὲν τὸ ἐκατάλαβε, ἐπειδὴ ἦταν συνήθεια τότε νὰ σκεπάζουν τὸ πρόσωπό των εἰς νυφάδες μὲ ἓνα κάλυμμα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Ἰακώβ ἐπαραπονέθηκε στὸ θεῖο του γιὰ τὸν ἐγέλασε. Ἐκεῖνος ὁμως τοῦ εἶπε: «Στὸ

Ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ.

τόπο μας ὑπάρχει συνήθεια νὰ πανδρεύωμε πρῶτα τὰ μεγάλα κορίτσια καὶ κατόπιν τὰ μικρά. Ἐὰν θέλῃς νὰ πάρῃς καὶ τὴ Ραχὴλ δούλευσε ἄλλα ἑπτὰ χρόνια». Ὁ Ἰακώβ ἐδέχθηκε καὶ ἐδούλευσε ἑπτὰ χρόνια ἀκόμη καὶ ἐπῆρε καὶ τὴ Ραχὴλ.

Ἄφοῦ ἐκόθῃσε εἴκοσι χρόνια ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Ἐπῆρε μαζί του τίς γυναικὲς του, τὰ πρόβατά του καὶ ταὺς δούλους του καὶ ἐγύρισε πίσω στὴ Γῆ Χαναάν. Γιὰ νὰ ξεθε.

μώση τὸν Ἡσαῦ τοῦ ἔστειλε πολλὰ δῶρα, τὰ ὅποια ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθηκε, ἐβγήκε ὅμως νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Ὅταν ἀνταμώθηκαν τὰ δυὸ ἀδελφία ἀγκαλισθήκαν σφικτὰ καὶ ἔκλεγαν ἀπὸ τῆ χαρὰ τους. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἐζήσανε ἀγαπημένοι.

Πόρισμα

Πρέπει νὰ περιποιούμεθα τοὺς ἐχθροὺς μας γιὰ νὰ γίνωνται φίλοι μας.

Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰακώβ ἀπόκτησε δώδεκα παιδιά, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ προτελευταῖο, τὸν Ἰωσήφ, διότι ἦτο φρόνιμος καὶ ἄκουε μὲ προθυμία ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας του. Ὁ Ἰακώβ γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπῃ του στὸν Ἰωσήφ τοῦ ἔκαμε ἓνα ὠραῖο φόρεμα μὲ διάφορα χρώματα. Οἱ ἀδελφοὶ του ὅμως τὸν ἐφθόνησαν γι' αὐτό. Περισσότερον ὅμως τὸν ἐφθόνησαν, ὅταν τοὺς διηγήθηκε δυὸ ὄνειρα, τὰ ὅποια εἶδε. Τὸ ἓνα ἦτο πὼς ἐθέριζαν στοὺς ἀγρούς καὶ ὅταν ἔρριχναν τὰ δεμάτια, τὸ δικό του ἐστεκότανε ὄρθιο, ἐνῶ τοῦ πατέρα του, τῆς μητέρας του καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν του ἔπεφταν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὸ δικό του. Τ' ἄλλο ἦτο πὼς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ ἑνδεκα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. Τὰ ὄνειρα αὐτὰ διηγήθηκε στὴν οἰκογένειά του. Ὁ Ἰακώβ τότε εἶπε: «Ἐσύ, παιδί μου, μιὰ ἡμέρα θὰ γίνῃς μέγας ἀνθρώπος καὶ ἐμεῖς θὰ σὲ προσκυνήσουμε». Οἱ ἀδελφοὶ του ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ τὸν ἐμίσησαν ὀκόμη περισσότερο καὶ ἐζητοῦσαν νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσουν.

Πόρισμα

Τὸ μῖσος φέρνει κακὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ

Μιὰν ἡμέρα ποῦ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἦσαν στὰ χωράφια καὶ ἔβοσκαν τὰ πρόβατά των ὁ Ἰακώβ ἔστειλε τὸν

Ἰωσήφ γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ τροφές καὶ νὰ ἰδῇ τί γίνονται. Μόλις τὸν εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἐκεῖνοι νὰ ἔρχεται εἶπαν ἀναμεταξύ των: «Νάτος αὐτός ποὺ βλέπει τὰ ὄνειρα· ἄς τὸν σκοτώσουμε τώρα καὶ ἔπειτα λέμε στὸ πατέρα μας πῶς τὸν ἔφαγαν τὰ ἄγρια θηρία». Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι· μόνον ὁ Ρουβὴμ εἶπε: «Ἐκεῖ ποὺ θὰ σκοτώσουμε ἐμεῖς

Πώλησις τοῦ Ἰωσήφ.

μέ τὰ χέρια μας τὸν ἀδελφὸ μας, καλύτερα εἶναι νὰ τὸν ρίξωμε μέσα σ' ἓνα βαθὺ λάκκο καὶ ἐκεῖ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα». Αὐτὰ εἶπε ὁ Ρουβὴμ, γιὰτί εἶχε σκοπὸ νὰ βγάλῃ κρυφὰ τὸν Ἰωσήφ καὶ νὰ τὸν στείλῃ στὸν πατέρα των τὸν Ἰακώβ.

Τῆ γνώμη τοῦ Ρουβὴμ τὴν ἐδέχθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ μόλις ἐπλησίασε ὁ Ἰωσήφ τὸν ἔπιασαν, τοῦ ἔβγαλαν τὸ ὠραῖο φόρεμα καὶ τὸν ἔρριξαν μέσα σ' ἓνα βαθὺ λάκκο. Ἐπειτα ἐκάθησαν νὰ φάνε. Τῆ στιγμῆ ποὺ ἔτρωγαν εἶδαν νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ ἔμποροι Ἰσραηλιῆτες μὲ φορτωμένες

καμήλες για την Αίγυπτο. Τότε ο Ίούδας λέγει στους αδελφούς του: «Δέν είναι καλύτερα νά πουλήσωμε τόν Ίωσήφ στους εμπόρους νά πάρουμε καί χρήματα παρά νά τόν αφήσωμε στό λάκκο νά πεθάνη.» Οί άλλοι τὸ ἐδέχθησαν, ἔβγαλαν τόν Ίωσήφ ἀπό τὸ λάκκο καί τόν ἐπούλησαν. Ἐκράτησαν μόνο τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ τὸ ἔσκισαν, ἔσφαξαν ἓνα κασίκι, τὸ ἀλείψαν μὲ τὸ αἷμα καί ἐπῆγαν στὸν πατέρα των, στὸν ὁποῖον εἶπαν πῶς τὸ βρῆκαν στό δρόμο. Ὁ Ἰακώβ ἐγνώρισε τὸ φόρεμα τοῦ Ίωσήφ καί ἐνόμισε πῶς θὰ τὸν ἔφαγαν τὰ ἀγρια θηρία καί ἄρχισε νά κλαίη.

Πόρισμα

Ὁ φθόνος εἶνε μεγάλη ἁμαρτία γιατί ἀπ' αὐτὸν γίνονται φοβερὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Ίωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ.

Οἱ Ἰσμηλίτες ἔμποροι μόλις ἔφθασαν στήν Αἴγυπτο ἐπούλησαν τόν Ίωσήφ στὸν Πετεφρῆ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Πετεφρῆς ἐπειδὴ ἔβλεπε τόν Ίωσήφ πρόθυμον καί τακτικὸν στή δουλειά του τὸν ἔκαμε ἐπιστάτη τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ γυναίκα ὁμως τοῦ Πετεφρῆ, πού ἦτο κακή, ἐπαρακίνοῦσε τόν Ίωσήφ στό κακό. Αὐτὸς ὁμως ἦτο τίμιος καί ἐνάρετος καί δέν ἄκουγε τὰ λόγια της. Τότε ἐκείνη τὸν ἐσυκοφάντησε στὸν ἄνδρα της. Ἐκεῖνος χωρὶς νά ἐξετάση, τὴν ἐπίστευσε καί ἔρριξε τόν Ίωσήφ στή φυλακή.

Πόρισμα

Οἱ διαβολές βλάπτουν τὸν πλησίον, γι' αὐτὸ πρέπει νά τις ἀποφεύγουμε.

Ὁ Ίωσήφ στή φυλακὴ ἐξηγεῖ ὄνειρα.

Ὁ Ίωσήφ μέσα στή φυλακὴ ἔδειξε καλὴ διαγωγή, γιὰ τοῦτο καί ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς τὸν ἀγάπησε καί

τόν διώρισε ἐπιστάτη τῶν ἄλλων φυλακισμένων. Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἦτο περιωρισμένος, ἀλλὰ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ἕνα κελλι στὸ ἄλλο γιὰ νὰ βλέπη τί κάνουν οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐφυλακίσθησαν ὁ πρῶτος ἀρτοποιὸς τοῦ Φαραῶ καὶ ὁ πρῶτος οἰνοχόος γιατί ἐπαράκουσαν τίς διαταγές του. Ἐνα πρωτὶ ὁ Ἰωσήφ εἶδε αὐτούς πολὺ στενοχωρημένους καὶ σκεπτικούς καὶ τοὺς ἐρώτησε τί ἔχουν. Ἐκεῖνοι εἶπαν πῶς τὸ περασμένο βράδυ εἶδαν δυὸ παράξενα ὄνειρα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐτάραξαν πολὺ καὶ δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσῃ.

Ὁ Ἰωσήφ εἶπε σ' αὐτούς: «Διηγηθῆτε μου τὰ ὄνειρά σας καὶ ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ μπορεῖ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω». Τότε ὁ πρῶτος οἰνοχόος εἶπε πῶς εἶδε στὸν ὕπνο του ἕνα ἀμπέλι μὲ τρία κλήματα γεμάτα ἀπὸ ὄριμα σταφύλια, πῶς ἔκοψε ἀπὸ αὐτά, τὰ ἔστυψε μέσα σ' ἕνα ποτήρι ἔκαμε κρασί καὶ τὸ ἔδωσεν στὸ Φαραῶ καὶ ἔπιε. Ὁ Ἰωσήφ τοῦ λέγει: «Τὸ ὄνειρό σου εἶναι πολὺ καλό. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ βγῆς ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ σοῦ δώσῃ πάλι τὸ ἀξίωμά σου. Σὲ παρακαλῶ ὁμως νὰ θυμηθῆς καὶ ἐμένα νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ φυλακὴ γιατί εἶμαι ἀθῶος». Ὑστερα ὁ πρῶτος ἀρτοποιὸς διηγήθηκε τὸ δικό του ὄνειρο. Εἶπε πῶς εἶδε ὅτι ἐκρατοῦσε στὸ κεφάλι του τρία κάνιστρα τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο. Στὸ ἀπάνω ὑψήρχαν γλυκύσματα γιὰ τὸν Φαραῶ, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν τὰ πουλιά. Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε: «Τὸ ὄνειρό σου δὲν εἶναι καλό. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραῶ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιά θὰ ἔρχονται νὰ τρῶνε τίς σάρκες σου». Πραγματικῶς ὅσα εἶπε ὁ Ἰωσήφ ἔγιναν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραῶ ἔβγαλε καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν μὲν οἰνοχόον ἔβαλε στὴν πρώτη του θέσι, τὸν δὲ ἀρτοποιὸν τὸν ἐκρέμασαν. Ὁ οἰνοχόος ὁμως ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἐξέχασε τὸν Ἰωσήφ.

Πόρισμα

Νὰ μὴ καταδικάζωμε πρὶν ἐξετάζωμε.

Ο Ίωσήφ βγαίνει από τη φυλακή.

Ἐπέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ Ἰωσήφ ἐξήγησε τὰ ὄνειρα στὴ φυλακὴ. Ὑστερα ἀπὸ τὰ δυὸ χρόνια ὁ Φαραὼ εἶδε στὸν ὕπνο του δυὸ ὄνειρα. Τὸ πρῶτ' ἐκάλεσε ἄλλους τοὺς σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσουν, κανένας ὁμῶς δὲν μπόρεσε. Τότε ὁ οἰνοχόος ἐθυμῆθηκε τὸν Ἰωσήφ καὶ εἶπε στὸ Φαραὼ πῶς μέσα

Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ.

στὴ φυλακὴ ἐγνώρισε ἓνα νέο, ὁ ὁποῖος λέγεται Ἰωσήφ καὶ αὐτὸς ἐξήγησε τὸ ὄνειρο τὸ δικό του καὶ ἔγινε ὅπως τοῦ τὸ ἐξήγησε. Ὁ Φαραὼ διάταξε καὶ ἔβγαλαν ἀμέσως τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν ἐπήγαν μπροστά του. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ εἶπε: «Ἔμαθα πῶς ἐξηγεῖς ὄνειρα. Θὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ ἐγὼ δυὸ ὄνειρα ποῦ εἶδα, γιὰ νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσης». Ὁ Φαραὼ ἐδιηγήθη τὰ ὄνειρά του ὡς

ἐξῆς: «Εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι ἤμουν κοντὰ στὸν Νεῖλο-
ποταμὸ καὶ ἀπὸ τῆ μιά ὄχθη τοῦ ἀνέβηκαν ἑπτὰ ἀγελά-
δες παχειές καὶ ὠραίες. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀνέβηκαν ἀπὸ
τὴν ἄλλη ὄχθη ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες, ἄσχημες καὶ ἀδύ-
νατες, καὶ ἔφαγαν τὶς πρῶτες. Ἀμέσως ἐξύπνησα. Ἄφοῦ
ἐκοιμήθηκα πάλιν εἶδα πὼς ἀπὸ μιά ρίζα ἐφύτρωσαν

Ὁ Ἰωσήφ γίνεται ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου.

ἑπτὰ στάχυα γεμάτα καὶ ὠραία. Κατόπιν ἐφύτρωσαν
πλόϊ τους ἄλλα ἑπτὰ στάχυα ἀδύνατα καὶ ἔπνιξαν τὰ
πρῶτα». Ὁ Ἰωσήφ λέγει τότε στοῦ Φαραῶ: «Καὶ τὰ δυὸ
σου ὄνερα φανερώουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Οἱ ἑπτὰ παχειές
ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ παχειὰ στάχυα σημοίνουν ὅτι ἑπτὰ
χρόνια τὰ χωράφια τῆς Αἰγύπτου θὰ κάνουν πολὺ σῆμα,
ὅτι ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ ἀδύνατα στά-
χυα φανερώουν ὅτι ἄλλα ἑπτὰ χρόνια τὰ χωράφια ἐν

θά κάμουν σιτάρι καί θά ἀκολουθήση μεγάλη πείνα. Γι' αὐτό πρέπει νά βρῆς ἕνα φρόνιμο ἄνθρωπο νά μαζέψῃ κατά τὰ εὐτυχισμένα χρόνια τὸ σιτάρι ποῦ θά περισσέψῃ γιὰ νάχουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἔλθουν τὰ δυστυχισμένα χρόνια».

Ὁ Φαραὼ ἐκατάλαβε, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦτο ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος νά φροντίσῃ γιὰ τὸ σιτάρι καί τὸν διώρισε δεύτερον ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου. Τὸν ἐτίμησε δὲ μὲ μεγάλες τιμὲς. Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἦλθαν τὰ ἐπτά χρόνια τῆς εὐτυχίας, ἐμάζεψε μέσα σὲ μεγάλες ἀποθήκες πολὺ σιτάρι. Ἔτσι κατόπιν ὅταν ἦλθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας σὲ ὅλη τῇ γῆ, μόνον στὴν Αἴγυπτο οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπέινασαν. Ἐπήγαιναν μάλιστα καί ἀπὸ ἄλλα μέρη στὴν Αἴγυπτο γιὰ ν' ἀγοράσουν σιτάρι.

Πέρισμα

Στὸ τέλος ἡ ἀρετὴ νικάει.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ πηγαίνουν στὴν Αἴγυπτο ν' ἀγοράσουν σιτάρι

Κατὰ τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα χρόνια ἡ πείνα ἔφθασε καί στὴ Γῆ Χανσάν. Ὁ Ἰακώβ ἔμαθε ὅτι στὴν Αἴγυπτο πουλᾶνε σιτάρι καί ἔστειλε τὰ δέκα παιδιά του ἐκεῖ γιὰ ν' ἀγοράσουν, ἐκράτησε κοντὰ του μονάχα τὸν τελευταῖο, τὸν Βενιαμίν. Ὅταν τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο, ἐπαρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν, καί ἐζήτησαν νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. Ὁ Ἰωσήφ ἐγνώρισε τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλὰ δὲν ἐφανερώθηκε καί τοὺς εἶπε μὲ ἀπότρυκτό καὶ ἄγριο τρόπο: «Σεῖς εἴσθε κακοὶ ἄνθρωποι καί δὲν ἦλθατε ἐδῶ γιὰ νὰ ἀγοράσετε σιτάρι, ἀλλὰ γιὰ νὰ κατασκοπεύσετε τὴ χώρα μας». Ἐκεῖνοι ἀπάντησιν: «Ἐμεῖς εἴμεθα δώδεκα ἀδελφία, τὸν ἕνα τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία καί τὸν ἄλλο τὸν μικρότερο τὸν ἐκράτησε ὁ πατέρας μας κοντὰ του». Ὁ Ἰωσήφ ἐπέμενε ὅτι εἶναι κατάσκοποι καί εἶπε ὅτι θά τοὺς κρατήσῃ φυ-

λακή μέχρις ὅτου ἔλθῃ καὶ ὁ ἄλλος τους ὁ ἀδελφός. Καὶ ἀμέσως διάταξε καὶ τοὺς ἐφυλάκισαν.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τῆ φυλακῆ καὶ τοὺς εἶπε: «Μόνο ἓνας ἀπὸ σᾶς θὰ μείνῃ ἐδῶ, εἰ δὲ ἄλλοι θὰ ἀγοράσετε σιτάρι καὶ θὰ πᾶτε στὴν πατρίδα σας. Ὅταν ἔλθετε πάλι, νὰ φέρετε μαζί σας κατὸν ἄλλον ἀδελφὸ σας, γιὰ νὰ πιστεῦσω». Ἐκεῖνοι ἔλεγον μεταξύ των: «Ἐμεῖς τώρα πληρώνουμε τὴν ἀμαρτία τοῦ Ἰωσήφ γιατί ἐφνήκαμε πολὺ σκληροὶ στὸν ἀδελφὸ μας». Ὁ Ἰωσήφ δὲ ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ ἔσυγ κινήθηκαί ἐβγήκε ἔξω καὶ ἔκλαψε. Κατόπι ἐκράτησε μόνον τὸν Συμεὼν στὴ φυλακῆ, τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς ἄφισε νὰ φύγουν μὲ τὰ σακκιά γεμάτα σιτᾶρι· διάταξε μάλιστα τοὺς δούλους νὰ βαλοὺν μέσα στὰ σακκιά καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ καθενός.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν πατρίδα των καὶ ἄνοιξαν τὰ σακκιά ἀπόρησαν γιατί εἶδαν τὰ λεπτὰ μέσα. Διηγήθηκαν τότε στὸν πατέρα των ὅσα ἔγιναν καὶ τοῦ εἶπαν πῶς ὁ ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου ζητεῖ νὰ ἰδῇ καὶ τὸν Βενιαμίν. Ὁ Ἰακώβ ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ εἶπε κλαίοντας: «Ἄλλοι μόνό μου! ὁ Ἰωσήφ ἐχάθηκε, ὁ Συμεὼν ἔμεινε φυλακισμένος στὴν Αἴγυπτο, τώρα θέλουν νὰ μοῦ πάρουν καὶ τὸν Βενιαμίν».

Πόρισμα.

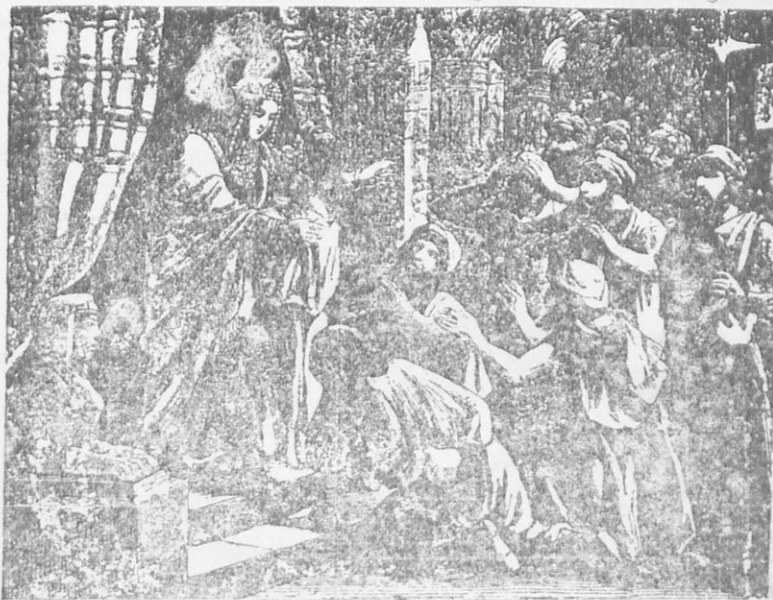
Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς σκληροὺς.

Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται στοὺς ἀδελφούς του.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ σιτάρι, ὁ Ἰακώβ ἔστειλε τὰ παιδιά του πάλι στὴν Αἴγυπτο μαζί μὲ τὸν Βενιαμίν καὶ μὲ διπλὰ χρήματα. Ἔβαλε δὲ μέσα στὰ σακκιά καὶ πλούσια δῶρα γιὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου. Ὅταν ὁ Ἰωσήφ εἶδε τοὺς ἀδελφούς του τοὺς ἐχαιρέτησε φιλικὰ καὶ διέταξε τὸν ἐπιστάτη νὰ ἐτοιμάσῃ φαγητὰ γι' αὐτούς. Ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωσαν τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα εἶχε στείλει ὁ πατέρας

των. Ἐπειτα ὁ Ἰωσήφ ἐκοίταξε τὸν Βενιαμὶν καὶ τὸν ἐρώ-
τησε: «Σὺ εἶσαι, παιδί μου, ὁ Βενιαμίν;» Ἀφοῦ ἐπίστεψε
πὼς αὐτὸς ἦτο ἐπῆγε στοῦ διπλανοῦ δωμάτιο καὶ ἔκλαυσε.

Ὅταν ἐγύρισε μέσα τοὺς ἔβαλε στὴν τραπεζαρία καὶ
ἐκάθησαν κατὰ ἡλικία, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ παρα-
ξενευθοῦν. Ἀφοῦ ἔφαγαν διάταξε ὁ Ἰωσήφ τοὺς δούλους

Ὁ Ἰωσήφ φανερώεται τοῖς ἀδελφοῦς του

νὰ γεμίσουν τὰ σοκκιά σιτάρι, νὰ βόλουν τὰ χρήματα
μέσα καὶ νὰ βάλουν στοῦ σακκί τοῦ Βενιαμίν τὸ ἀσημένιο
ποτήρι μὲ τὸ ὁποῖον ἔπινε ὁ ἴδιος. Μόλις οἱ ἀδελφοὶ τοῦ
Ἰωσήφ ἐβγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, παράγγειλε ὁ Ἰωσήφ
στὴν ἐπιστάτη νὰ πάρη τοὺς δούλους καὶ νὰ τρέξη νὰ
τοὺς πιάσῃ, γιατί τοῦ ἔκλεψαν τὸ ἀσημένιο ποτήρι. Ἐκε-
νοὶ ἐγύρισαν ὁμέτως στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐάν
κανένας ἀπὸ μᾶς ἔκλεψε τὸ ποτήρι νὰ θανατωθῆ». Τότε

ἄρχισαν οἱ δοῦλοι νὰ ψόχνουν τὰ σακκιά καί εὗρηκαν τὸ ποτήρι μέσα στὸ σακκί τοῦ Βενιαμίν. Ὁ Ἰωσήφ λέγει τότε σ' αὐτούς: «Ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ φύγετε καί θὰ μείνη δοῦλος μου ἐκείνος, στοῦ ὁποῖου τὸ σακκί εὗρέθη τὸ ποτήρι. Ὁ Ἰούδας τότε παρακάλεσε τὸν Ἰωσήφ νὰ μὴν μείνη γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν Βενιαμίν, γιὰτὶ ὁ πατέρας του θὰ πεθάνῃ ἐπὶ τῆ λύπη του. Ἐζήτησε γιὰ χάρι νὰ μείνη αὐτὸς δοῦλος ἀντὶ τοῦ Βενιαμίν. Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε τότε νὰ κρατηθῆ περισσότερο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καί λέγει στοὺς ἀδελφούς του: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας, τὸν ὁποῖον ἐπουλήσατε». Ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῶν ἑμειναν ἀφωνοί, ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ τοὺς λέγει: «Μὴ φοβεῖσθε καὶ μὴ νομίζετε πὼς εἶμαι θυμωμένος μαζί σας. Πηγαίνετε στὴν πατρίδα μας νὰ εἰπῆτε τοῦ πατέρα μας νὰ ἔλθῃ καί αὐτὸς ἐδῶ καί σεῖς νὰ μείνωμε ὅλοι μαζί γιὰτὶ ἢ πείνα θὰ διαρκέσῃ παλὸ ἀκόμα». Ἐπειτα ἀφίλησε ὅλους καί ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε δῶρα πολλά, ἐξέκλησαν γιὰ τὴ Γῆ Χαναάν.

• Πόρισμα

Πρέπει νὰ κάνωμε καλὸ ἀντὶ κακοῦ.

• Ὁ Ἰακώβ κηγαίνει στὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔφθασαν στὴν πατρίδα των, εἶπεν στὸν Ἰακώβ ὅτι τὸ ἀγαπημένο του παιδί, ὁ Ἰωσήφ, ζῆ καὶ εἶναι δεύτερος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἰακώβ στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπίστεψε, ὅταν ὁμως εἶδε τὰ κλούσια δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔστειλε ὁ Ἰωσήφ, ἐπίστεψε καί εἶπε: «Τώρα θὰ πεθάνω εὐχαριστημένος γιὰτὶ ἔμαθα ὅτι ὁ Ἰωσήφ ζῆ». Ἐπειτα ἀφοῦ ἐτοιμάσθηκε ἐπῆρε τὰ παιδιά του μὲ τίς γυναῖκες των καί ἐπῆγε στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰωσήφ ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ πατέρας του ἐβγήκε σὲ προὔπαντῃσι καί μόλις τὸν εἶδε ἔτρεξε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καί ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνησι. Ὁ Ἰωσήφ κοτόπιν παρουσίασε τοὺς γονεῖς του καί τοὺς ἀδελφούς του στὸν

Φαραώ καί ἐκεῖνος τοὺς ἔδωκε ἕνα πλούσιο τόπο πού ἐλεγότανε Γεσέμ γιά νά κατοικήσουν.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε πολλά χρόνια στήν Αἴγυπτο εὐτυχισμένος. Ὄταν ἐκαταλαλαβε το θανατό του εὐλόγησε τὰ παιδιά του καί τοὺς εἶπε νά μὴ τὸν θάψουν στήν Αἴγυπτο, ἀλλὰ στή Χανααν στοὺς τάφους τῶν παιτέρων του Ἀβραάμ καί Ἰσαακ. Ἔτσι καί ἔγινε.

Ἐπιτέρας ἀπό ἀρκειά χρόνια ἀπέθανε καί ὁ Ἰωσήφ καί ἄφησε διαθήκη στοὺς συγγενεῖς του νά μεταφέρουν τὰ κόκκαλά του στή Χανααν, ὅταν γυρίσουν ἐκεῖ.

Μ Ω Υ Σ Η Σ

Ἡ γέννησις τοῦ Μωϋσῆ,

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰωσήφ οἱ ἀπόγονοί του, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο Ἑβραῖοι, ἐπληθύνθησαν πολὺ. Ὁ Φαραώ τῆς Αἴγυπτου ἐπειδὴ ἐφοβόταν τοὺς Ἑβραῖους μὴ γίνουν πολλοὶ καί τοῦ πάρουν τὴ βασιλεία, διατάξε νά κόνουν βαρεῖές δουλειές καί τοὺς ἐβρῶσανζαν μὲ πολλοὺς τρόπους, γιὰ νά μὴ πληθαίνουν. Οἱ Ἑβραῖοι ὁμῶς ὄλοκαί ἐπλήθαιναν.

Κατόπιν ἔδωκε διαταγὴν οἱ μοῖτες νά πνίγουν τὰ ἀρσενικά παιδιά. Ἐκεῖνες ὁμῶς δὲν τὰ ἐπνίγαν μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι εἶχαν γεννηθῆ προτοῦ πανε

Ὁ διόδοχος τοῦ Φαραώ, πού καί αὐτὸς ἐλέγετο ἔτσι, ἦτο πολὺ σκληρὸ, καί διατάξε νά ἀρπάζουν τὰ ἀρσενικά παιδιά τῶν Ἑβραίων μόλις γεννιῶνται καί νά τὰ ρίχνουν στὸ Νεῖλο ποταμό.

Τότε μιὰ Ἑβραία ἐγέννησε ἕνα ὠραῖο ἀρσενικὸ παιδί καί ἐπειδὴ ἐλυπόταν νά τὸ πνίξη τὸ ἔτρεφε τρεῖς μῆνες κρυφά. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἔβλεπε πὼς θὰ ἐκρῶνιδοτο ἀπὸ τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ, ἔκοψε τὸ ἔζη. Ἐπῆρε ἕνα καλάθι, τὸ ἔλεψε μὲ πίσσα μέσα καί ἔξω γιὰ νά μὴ μπαίνει νερό, ἔβαλε τὸ παιδί μέσα καί τὸ ἔδωκε στήν κόρη τῆς, ἣ ὁποῖα τὸ πῆγε στὸ Νεῖλο ποταμό καί ἀκριβῶς ἐκεῖ πού ἐπῆγαινε ἡ βασιλοπούλα καί ἔκανε λουτρό. Ἐπειτα

ἐκρύφθηκε καὶ ἐπερίμενε νὰ ἰδῆ τί θὰ ἀπογίνη τὸ παιδί.
“Ὅταν ἐπέρασε λίγη ὥρα, ἐπῆγε ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ
νὰ λουσθῆ μὲ τις ὑπηρετρίες της καὶ εἶδε τὸ καλάθι νὰ
πλήη. Ἄμέσως ἔστειλε μιὰ ὑπηρετρία καὶ τὸ ἔφερε. Ἄμα
τὸ ἄνοιξε, εἶδε μέσα τὸ παιδί, τὸ ἐλυπήθηκε καὶ τὸ ἐπῆρε
γιὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Τὸ ὠνόμασε δὲ Μωϋσῆ (δηλαδὴ

Ὁ Μωϋσῆς σώζεται ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ Φαραῶ.

ἄνθρωπο πού ἐσώθηκε ἀπὸ τὸ νερό. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ μικροῦ, ὅταν εἶδε αὐτό, ἔγρεξε στὴ βασιλοπούλα καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν θέλῃ παραμὰνα γιὰ τὸ παιδί. Ἐκείνη ἀπάντησε ὅτι θέλει καὶ ἀμέσως τρέχει στὴ μητέρα της καὶ τὸ λέγει. Τότε ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὴ βασιλοπούλα νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Ὅταν ἐμεγάλωσε ὁ Μωϋσῆς τὸν ἐπῆρε ἡ βασιλοπούλα, τὸν ἐσπούδασε καὶ ἔγινε σοφός.

Ἱστορία Π. Διαθήκης, ΚΑΡΝΑΡΟΥ—ΔΟΥΦΕΞΗ, ἔκδ. Γ'. 3

Πόρισμα.

Ὁ Θεὸς φροντίζει διὰ τοὺς εὐσεβεῖς.

Ὁ Μωϋσῆς φεύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Ὅταν ἐμεγάλωσε ὁ Μωϋσῆς ἔμαθε ὅτι ἦταν Ἑβραῖος Ἐλυπόταν δὲ πολὺ ὅταν ἔβλεπε τὰ βόσανα τῶν ἄλλων Ἑβραίων. Μιὰ ἡμέρα ὅταν ἦταν σορόντα χρονῶν εἶδε στὸ δρόμο ἕναν Αἰγύπτιο νὰ κτυπᾷ ἀλύπητα κάποιον Ἑβραῖο. Ὁ Μωϋσῆς ἐταράχθηκε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλὰ ὁ Αἰγύπτιος ἐπετέθη ἐναντίον του μὲ κακὸ σκοπὸ. Ὁ Μωϋσῆς ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι ἐκινδύνευε ἡ ζωὴ του, ἐπρόλαβε καὶ ἐσκοτώσε τὸν Αἰγύπτιο καὶ τὸν ἔθαψε μέσα στὴν ἄμμο. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο ἔγινε γνωστὸν ὁ Μωϋσῆς ἐφοβήθηκε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἐπῆγε στὴ Γῆ Μαδιάμ. Ἐκεῖ ὁ Μωϋσῆς ἐπῆρε γυναῖκα του τὴν κόρη τοῦ πατρὸς Ἰσθῶρ, τὴν Σεπφώρα.

Ὁ Θεὸς στέλλει τὸν Μωϋσῆν νὰ σώσῃ τοὺς Ἑβραίους.

Ὁ Θεὸς ἔβλεπε τὸ βασανιστήρια τὰ ὁποῖα ὑπόφεραν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ ὁ Μωϋσῆς ἔβσκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του, εἶδε μιὰ βᾶτι, ἡ ὁποία ἔβγοζε φλόγες, χωρὶς νὰ καίεται. Πλησιάζει γιὰ νὰ ἴδῃ τί γίνεται καὶ ἀκούει μιὰ φωνή, ἡ ὁποία ταῦ ἔλεγε: «Μωϋσῆ, μὴ πλησιάζῃς· βγόλε τὰ παπούτσιά σου γὰρ ὁ τόπος οὗτός ἐστὶν ἱερός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. εἶδα τὰ πειρήματά σου καὶ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς σώσω. Νὰ πᾶς λειπὲν στὸ Φαράω καὶ νὰ τοῦ εἰπῆς νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερος τοὺς Ἑβραίους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃς στὴ Γῆ Χαναάν». Ὁ Μωϋσῆς ἀπάντησε: «Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ παρουσιασθῶ στο Βασιλεῖα, γιὰτὶ

ἴμαι βραδύγλωσσος». Τότε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε: «**Πήγαινε καὶ νὰ πόρῃς μοζὶ σου καὶ τὸν ἀδελφὸ σου τὸν Ἀαρὼν καὶ νὰ μιλήσῃ ἐκεῖνος στὸ Φαραῶ**».

Πόρισμα.

Ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν ἄδικα.

Ὁ Φαραῶ δὲν ἀφήνει τοὺς Ἑβραίους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν ἐπαρουσιάσθηκαν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, στὸ Φαραῶ καὶ ἐζήτησαν νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Καὶ γιὰ νὰ πιστεύσῃ ὁ Φαραῶ διπραγματικὰ τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός, ὁ Μωϋσῆς ἕκομε καὶ δυὸ θαύματα. Τὸ πρῶτο ἦταν: ἔρριξε τὸ ραβδί του στὴ γῆ καὶ ἔγινε φίδι, κατόπιν τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὴν εὐρὰ καὶ ἔγινε πάλι ραβδί. Τὸ δεύτερο ἦταν: ἔβαλε τὸ χέρι στὴ μασχάλη του καὶ διὰ τὸ ἔβγαλε ἦταν γεμάτο σπιριά. Ὅταν τὸ ξανάβαλε καὶ τὸ ἔβγαλε ἦταν ὅπως πρωτότερα γερό. Ὁ Φαραῶ ὅμως ὄχι μόνον δὲν ἄφησε τοὺς Ἑβραίους νὰ φύγουν, ἀλλὰ διέταξε νὰ τοὺς βασανίσουν περισσότερο. Τότε ὁ Θεὸς ἐθύμωσε καὶ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἔστειλε στοὺς Αἰγυπτίους δέκα μεγάλα κακὰ ποὺ ὠνομάσθηκαν πληρὲς τοῦ Φαραῶ, καὶ εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Τὰ νερά τοῦ Νείλου ἔγιναν αἷμα καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν μποροῦσαν νὰ πιοῦν.

2) Ὅλη ἡ Αἴγυπτος ἐγέμισε βατράχια.

3) Ἐγέμισε ὅλη ἡ χώρα ἀπὸ κουνούπια.

4) Ἐγέμισε ἡ χώρα ἀπὸ φοβερὲς μυῖγες.

5) Θάνατος κατέστρεψε τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων.

6) Οἱ ἄνθρωποι ἐπλάγιαζαν κι' ἐπέθαιναν

7) Χαλάζι χονδρὸ κατέστρεψε ὅλα τὰ φυτὰ.

8) Ἀκρίδες πολλὲς κατέφταναν ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ χαλάζι.

9) Σκοτάδι βαρὺ ἐσκέπασε τρεῖς ἡμέρες ὅλη τὴν Αἴ-
γυπτο.

10) Ὁρισμένη νύκτα ἐπέθαναν τὰ πρῶτα παιδιά τῶν
Αἰγυπτίων καὶ τοῦ βασιλιᾶ

Ὅταν ἐπλησίαζε ἡ τελευταία πληγὴ ὁ Μωϋσῆς εἶπε
στοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ σφάξουν ἀπὸ ἓνα ἀρνὶ καὶ μὲ τὸ
αἷμα νὰ βάψουν τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν των γιὰ νὰ ἀπο-
φύγουν ἐκεῖνοι τὴν πληγὴ καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι γιὰ νὰ φύ-
γουν. Ὅταν εἶδε ὁ Φαραὼ τὴν τελευταία πληγὴ ἐφοβήθη
καὶ ἐκάλεσε τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς εἶπε νὰ
πάρουν τοὺς Ἑβραῖους καὶ νὰ φύγουν ἀμέσως. Οἱ Ἑβραῖ-
οι τότε ἐξεκίνησαν, μὲ ὁδηγόν τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν,
ἦσαν δὲ ἑξακόσιες χιλιάδες ἐκτὸς ἀπὸ παιδιά καὶ τὶς
γυναῖκες. Ἡ φυγὴ αὐτὴ ὠνομάσθηκε ἔξοδος τῶν Ἰσραη-
λιτῶν καὶ γιὰ ἐνθύμησι ἐορτάζεται κάθε χρόνο καὶ λέγε-
ται Πάσχα τῶν Ἑβραίων. Οἱ Ἰσραηλῖτες ἐπῆραν μαζὶ των
καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ Ἰωσήφ νὰ τὰ θάψουν στὴ Γῆ Χανα-
άν.

Πόρισμα.

Πρέπει νὰ ὑπακούωμε στὶς διαταγὰς τοῦ Θεοῦ.

**Οἱ Ἑβραῖοι περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰ
Θάλασσα.**

Ὅταν ἔφυγαν οἱ Ἑβραῖοι, ὁ Φαραὼ μετανόησε ποῦ
τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν καὶ ἀμέσως ἔστειλε στρατὸ νὰ
τοὺς γυρίσῃ πίσω. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν φθάσει στὴν Ἐρυ-
θρὰ θάλασσα, ὅταν ἐφάνηκε ὁ στρατὸς τοῦ Φαραὼ. Οἱ
Ἑβραῖοι ὅταν εἶδαν τοὺς Αἰγυπτίους ἐφοβήθησαν, ἀλλὰ
ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄφησε ἀπροστατευτούς. Κατὰ διαταγὴ
του, ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ ραβδί του, ἐκτύπησε τὴ θά-
λασσα καὶ τὰ νερά της ἐχωρίσθησαν σὲ δυὸ: Ἔτσι ἐπέ-
ρσαν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι χωρὶς νὰ βραχοῦν διόλου. Οἱ Αἰ-
γύπτιοι ἐνόμισαν πῶς καὶ αὐτοὶ θὰ μπορούσαν νὰ περά-
σουν. Δὲν τὸ ἐκατόρθωσαν ὅμως, γιὰτὶ ὁ Μωϋσῆς ἐκτύ-

πησε πάλι τὴ θάλασσα καὶ τὰ νερὰ ἐνώθησαν καὶ τοὺς ἔπνιξαν ὄλους. Οἱ Ἑβραῖοι τότε εὐχαρίστησαν τὸν Θεό, γιατί ἐσώθησον ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων.

Οἱ Ἑβραῖοι ἅμα ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα ἔφθασαν σὲ μιὰ ἔρημο. Ἐκεῖ ἐσώθησαν οἱ τροφές των καὶ ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται κατὰ τοῦ Μωϋσῆ. Ὁ Μωϋ-

Οἱ Ἰσραηλῖται τρώγουν τὸ μάνα.

σῆς παρακάλεσε τὸν Θεό καὶ τοὺς ἔστειλε ψωμί γλυκό, τὸ ὅποιον τὸ ἔλεγαν μάνα καθὼς καὶ ὀρτύκια. Κατόπιν τοὺς ἔλειψε τὸ νερό. Ὁ Θεός δέταξε τὸν Μωϋσῆ νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ ραβδί του σὲ ἓνα μέρος καὶ θὰ βγῆ νερό. Ἐταὶ καὶ ἔγινε.

Πέρισμα

Πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεό διὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια μᾶς δίνει.

Οἱ Δέκα ἐντολές

Οἱ Ἑβραῖοι ἅμα ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἐπερπάτησαν τρεῖς μῆνες καὶ ἔφθασαν στὸ ὄρος Σινᾶ. Ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους ὅπου παρουσιάσθηκε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ κατεβῆς νὰ εἰπῆς στοὺς Ἑβραῖους νὰ καθαρίσουν τὸ σῶμα των καὶ τὰ ρούχα των καὶ νὰ νηστεύσουν τρεῖς ἡμέρες. Κατόπιν νὰ

Ο Δέκα ἐντολές.

τοὺς φέρης κοντὰ στὸ ὄρος, ἀλλὰ νὰ διατόξης νὰ μὴν ἀνεβῆ κανένας σ' οὗτο πρὶν λόβουν διαταγὴ». Τὴν τρίτη ἡμέρα, μόλις ἔξημέρωσε, ἐφάνη καπνὸς ἐπάνω στὸ ὄρος, ἔλαμψαν ἀστραπές καὶ ἀκούσθηκαν φοβερὲς βροντές. Οἱ Ἑβραῖοι ἐφοβήθηκαν πολὺ, ἀλλὰ τοὺς ἠούχασε ὁ Μωϋσῆς. Κατόπιν τοὺς ὠδήγησε στοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὸ ὄρος καὶ ἐπῆρε τίς δέκα ἔγτο-

λές γραμμένες σὲ δυὸ λίθινες πλάκες, Οἱ ἐντολὲς ἦσαν οἱ ἑξῆς :

1) Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεὸς σου, δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι Θεοὶ ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

2) Νὰ μὴ λατρεύωμε ψεύτικους Θεούς,

3) Νὰ μὴ ὀρκιζώμεθα χωρὶς λόγο.

4) Νὰ δουλεύωμε ἕξη ἡμέρας καὶ τὴν ἑβδόμη νὰ ξεκουραζώμαστε.

5) Νὰ τιμᾶτε τὸν πατέρα μας καὶ τὴ μητέρα μας.

6) Νὰ μὴ φονεύωμε.

7) Νὰ μὴ προσβάλλωμε τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.

8) Νὰ μὴ κλέπτωμε,

9) Νὰ μὴ ψευδομαρτυρᾶμε κατὰ τοῦ ἄλλου.

10) Νὰ μὴ θέλωμε τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου.

Ὁ Μωϋσῆς ἔμεινε ἐπάνω στὸ ὄρος σαράντα ἡμέρες, Οἱ Ἑβραῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἐπέθανε ὁ Μωϋσῆς καὶ γιὰ τοῦτο ἐκατεσκεύασαν ἓνα χρυσὸ μοσχάρι ἀπὸ τὰ χρυσαφικά τῶν γυναικῶν καὶ τὸ ἐλάτρευαν σὰ Θεό. Ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος καὶ εἶδε τὴν ἀχαριστία καὶ τὴν ἀσέβεια τῶν Ἑβραίων ἐθύμωσε τόσο πολὺ, ὥστε ἔρριξε κάτω τὶς πλάκες καὶ τὶς ἔσπασε. Τὸ δὲ χρυσὸ μοσχάρι, τὸ ἔκαμε σκόνη καὶ τὴν ἔρριξε στὸ νερό. Οἱ Ἑβραῖοι μετενόησαν καὶ παρακάλεσαν τὸν Μωϋσῆ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ. Τότε ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι ἀπάνω στὸ ὄρος Σινᾶ καὶ ἔφερε πίσω τὶς δεκά ἐντολές. Κατεσκεύασε δὲ κατόπιν ἓνα κιβώτιο στὸ ὁποῖο τὶς ἐφύλαξε.

Οἱ ἑορτὲς τῶν Ἑβραίων

Ὁ Μωϋσῆς ἐκανόνισε στοὺς Ἑβραίους ποιῆς ἑορτὲς πρέπει νὰ τηροῦν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν οἱ κυριώτερες ἦσαν οἱ ἑξῆς : Τὸ Σάββατο, δηλαδή ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας, γιὰτὶ ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξεκουράσθη ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου. Τὸ Πάσχα, τὸ ὁποῖον ἐγόρταζαν γιὰ ἐνθύμησι πού ἔφυγαν ἀπὸ τὴν

Αίγυπτο. Ἡ Πεντηκοστή, τὴν ὁποῖαν ἐγιόρταζαν πενήντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα γιὰ νὰ θυμοῦνται τὶς δέκα ἐντολές καὶ ἄλλες.

Περιπλάνησις στὴν ἔρημο.

Οἱ Ἑβραῖοι πολὺ γρήγορα ἐλησμόνησαν τὶς εὐεργεσίες τὶς ὁποῖες ἔκαμε ὁ Θεὸς σ' αὐτοὺς καὶ συχνὰ παρέβαιναν τὸ θέλημά του. Ὁ Θεὸς τότε ὠργίσθηκε καὶ εἶπε στὸ Μωϋσῆ: «Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἐφάνηκαν ἀχάριστοι καὶ ἀσεβεῖς, κανεῖς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι εἴκοσι χρονῶν δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ μῆνῃ στὴ Γῆ Χαναάν». Κατόπιν ἐπεριπλανῶντο σὲ διόφορα ἔρημα μέρη Ὁ Θεὸς γιὰ μεγαλύτερη τιμωρία ἔστειλε φερμακερὰ φίδια καὶ πολλοὶ Ἑβραῖοι ἐπέθαναν ἀπ' αὐτά. Ὑστερα ἀπὸ πολὺ οἱ Ἑβραῖοι μετενόησαν καὶ παρεκάλεσαν τὸν Μωϋσῆ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς τοὺς ἐλυπήθηκε καὶ τοὺς ἐσυγχώρησε.

Πόρισμα

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τὴν ἀχαριστία.

Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ.

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἔφθασαν στὰ σύνορα τῆς Γῆς Χαναάν, ὁ Μωϋσῆς εἶχε γεράσει πλέον. Μιὰ λοιπὸν ἡμέρα ἐκάλεσε τοὺς Ἑβραῖους καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξήγησε τὶς δέκα ἐντολές, τοὺς συνεβούλευσε νὰ μείνουν πιστοὶ σιὸ Θεὸ καὶ στὶς ἐντολές του. Κατόπιν διώρισε ἀρχηγό τους τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τοὺς εὐλόγησε γιὰ τελευταία φορὰ καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Ναβῶ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀφοῦ εἶδε τὴ Γῆ Χαναάν ἐπέθανε. Οἱ Ἑβραῖοι τρᾶντα ἡμέρες ἔκλαιαν τὸν ἀρχηγό τους.

Πόρισμα

Πρέπει μέχρι θανάτου νὰ μένωμε πιστοὶ στὸ Θεό.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Λίγες μέρες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μωϋσῆ, ὁ Θεὸς δι-
άταξε τὸν νέο ἀρχηγὸ τῶν Ἑβραίων, τὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ,
νὰ πάρῃ τοὺς Ἑβραίους, νὰ περάσῃ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ
καὶ νὰ μῆ στῆ Γῆ Χαναάν. Πράγματι ὁ Ἰησοῦς τοῦ
Ναυῆ ὠδήγησε τοὺς Ἑβραίους στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.
Μόλις ἐπλησίασαν τὰ παιδιὰ ποὺ ἐκρατοῦσαν τὴν κιβω-
τό, τὰ νερὰ ἐχωρίσθησαν σὲ δυὸ καὶ ἔτσι ἐπέρασαν οἱ
Ἑβραῖοι χωρὶς νὰ βραχοῦν. Ἄμα ἐπέρασαν τὰ νερὰ ἤλ-
θαν πάλι στῆ θέσι των.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἅμα ἐπέρασαν τὸν Ἰορδάνη πο-
ταμὸ, πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλι
Ἰεριχώ. Ἡ πολιορκία ἐβάσταξε ἕξι ἡμέρες, γιὰ εἶχε με-
γάλα φρούρια. Τὴν ἐβδόμη ἡμέρα κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ
ὅλοι οἱ πολεμιστὰ ἐγύρισαν τὸ φρούριον ἑπτὰ φορές. Στὸν
ἐβδομο γύρο οἱ παπάδες ἔπαιξαν τίς σάλπιγγες καὶ τὰ
τείχη ἐγκρεμίσθησαν. Οἱ Ἑβραῖοι ἐχύθησαν τότε μέσα
στὴν πόλι καὶ τὴν ἐκατέστρεψαν. Ἄφου κατέστρεψαν τὴν
πόλι ἐπροχώρησαν στὴ Γῆ Χαναάν, τὴν ὁποία λίγο-λίγο
τὴν ἐκυρίευσαν ὅλη. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τότε τὴν ἐμοί-
ρασε στὶς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Πέρισμα

Ὁ Θεὸς δίνει δύναμι στους πιστοὺς.

ΚΡΙΤΕΣ

Ἄμα ἐπέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, οἱ Ἑβραῖοι ἔμειναν
χωρὶς ἀρχηγό. Ἐπειδὴ συναναστρέφοντο μὲ εἰδωλολά-
τρεις ἐλητμόνησαν τὸν ὄληντν Θεὸ καὶ ἐλάτρευαν τὰ εἰ-
δωλα. Ὁ Θεὸς τότε γιὰ τιμωρία τοὺς ὑποδούλωσε σὲ ξέ-
νους λαοὺς. Ὄταν οἱ Ἑβραῖοι μετανοοῦσαν ὁ Θεὸς, ἔ-

στελνε ἄνδρας ἱκανοὺς καὶ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς. Οἱ ἄνδρες αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀρχηγοὶ τῶν Ἑβραίων ὄχι μόνον κατὰ τὸν πόλεμον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰρήνης, ὠνομάζοντο Κριτές. Οἱ Κριτές ἦσαν πολλοί, καλύτεροι ὅμως ἦσαν ὁ Γεδεὼν, ὁ Σαμψών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Γ ε δ ε ῶ ν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ διὰ τοῦτο ὑποδουλώθησαν στοὺς Μαδιανῖτες. Ὑπόφεραν δὲ πολλὰ βάσανα. Ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον ἐπαρακάλεσαν, τοὺς ἐλυπήθηκε καὶ διέταξε τὸν κριτὴ Γεδεὼν νὰ γίνῃ ἀρχηγός τῶν καὶ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τῆ σκλαβιά.

Ὁ Γεδεὼν ἐδιάλεξε ἀπὸ ὄλον τοῦ τὸ στρατό, ὁ ὁποῖος ἦταν τριάντα χιλιάδες, τριακοσίους γενναίους στρατιῶτες. Ἀφοῦ τοὺς διαίρεσε σὲ τρία μέρη τοὺς διέταξε νὰ πάρουν στὸ ἓνα χέρι μιὰ στάμνα, στὴν ὁποία νὰ βάλουν μέσα μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα. στὸ ἄλλο χέρι νὰ κρατοῦν σάλπιγγα καὶ ὅταν αὐτὸς τοὺς δώσῃ τὸ σύνθημα τῆ νύκτα, ὅλοι μαζί νὰ σπάσουν τίς στάμνες, νὰ σηκώσουν ψηλὰ τίς λαμπάδες καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ κτυποῦν τίς σάλπιγγας. Ὅταν ἔγινε τοῦτο οἱ Μαδιανῖτες ἐνόμισαν πὼς οἱ ἐχθροὶ εἶναι πολλοὶ καὶ ἐτράπησαν σὲ φυγὴ Ἐτσι ἐσώθηκαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τῆ σκλαβιά τῶν Μαδια-ιτῶν. Ὁ Γεδεὼν τοὺς ἐκυβέρνησε σαράντα χρόνια.

Ὁ Σ α μ ψ ῶ ν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἅμα ἐπέθανε ὁ Γεδεὼν ἐλησμόνησαν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐλάτρευσαν τὰ εἰδῶλα. Διὰ τοῦτο ἐσκλαβώθηκαν ἀπὸ τοὺς χειροτέρους ἐχθροὺς τῶν, τοὺς Φιλισταίους. Οἱ Φιλισταῖοι τοὺς ἐβασάνισαν σαράντα χρόνια. Στὸ μεταξὺ μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακάλεσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς σώσῃ. Ὁ Θεός τοὺς ἐλυπήθηκε καὶ ἔστειλε τὸν κριτὴ Σαμψών νὰ τοὺς σώσῃ Ὁ Σαμψών ἦταν ὕψη-

λός, είχε μεγάλα μαλλιά και πολλή δύναμι. Τόση μεγάλη δύναμι είχε ο Σαμψών, ώστε μιὰ ἡμέρα ἔσκότωσε ἕνα λιοντάρι στὰ χωράφια. "Ἄλλοτε μόνος του ἔσκότωσε τριακόσιους Φιλισταίους. Ὁ Σαμψών ὁμως ἔκαμε μιὰν ἁμαρτία καὶ γι' αὐτὸ ἐτιμωρήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅταν ἐπέθανε ἡ γυναίκα του, ἀγάπησε μιὰ Φιλισταία, τὴ Δαλιδά.

Ὁ Σαμψών

Σ' αὐτὴν ἐφάνερωσε ὅτι ἡ δύναμι του ἦτο στὶς τρίχες τοῦ κεφαλοῦ του. Τότε ἡ Δαλιδά συνεννοήθηκε μὲ τοὺς Φιλισταίους καὶ μιὰ ἡμέρα ὅπου ἐκοιμόταν ὁ Σαμψών, ἔκοψε τὰ μαλλιά του καὶ τὸν ἔπιασαν οἱ ἐχθροὶ του. Αὐτοὶ τὸν ἐτράβωσαν καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γυρίζη ἕνα μύλο στὴν πόλι Γάζα. Στὸ μεταξύ οἱ τρίχες ἐμεγάλωσαν καὶ ὁ Σαμψών ἀπέκτησε τὴ δύναμι του.

Όταν μιὰ ἡμέρα οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν μιὰ μεγάλη ἑορτή, τὸν ἔφεραν στὴν ἐκκλησιά τῶν νὰ τὸν κοροϊδέψουν. Ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κολῶνες πού ἐστήριζαν τὴν ἐκκλησιά. Ὁ Σαμψὼν ἐσκέφθηκε νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Φιλισταίους, Ἐπροσευχήθηκε στὸν Θεό, ἔπειτα ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ τοῦ χέρια τίς κολῶνες, τίς ἐκούνησε καί

Ὁ Σαμψὼν κρημνίζει τὸν ναόν.

εἶπε: « Ἄς πεθάνω καὶ ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου». Οἱ κολῶνες ἔπεσαν καὶ ἀμέσως ἐγκρεμίσθηκε ἡ ἐκκλησιά, Στὰ ἐρείπια ἐπλακώθηκαν τρεῖς χιάδες Φιλισταῖοι μαζὶ μὲ τὸν Σαμψὼν πού ἦτο μέσα.

Π ὀ ρ ι σ μ α

Πρέπει νὰ εἴμεθα ἐγκρατεῖς.

Ἡ λ ί.

Ὁ Ἡλί ἦτο εὐσεβὴς καὶ δίκαιος, ἀλλὰ ἦτο πολὺ μαλακὸς καὶ δὲν ἐπιώρει τὰ παιδιά του, ὅταν δὲν ἔκαναν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς πολλὰς φορές συνεβούλευε τὸν Ἡλί, μὰ τοῦ κάκου· τότε ἀποφάσισε νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν γιὰ τὴν μεγάλη του ἐπιείκεια καὶ τὰ παιδιά του γιὰ τὴν ἀσέβειά των.

Σέ ἓνα πόλεμον μετοξὺ τῶν Φιλισταίων καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, στὸν ὁποῖον ἔλαβον μέρος καὶ τὰ παιδιά τοῦ Ἡλί, ἐνίκηθησαν οἱ Ἰσραηλίτες. Οἱ Φιλισταῖοι, ἀφ' οὗ ἐσκότωσαν πολλοὺς Ἑβραίους καὶ τὰ παιδιά τοῦ Ἡλί, ἐπῆραν καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὁ Ἡλί, ὅταν ἔμαθε τὴν εἶδησι αὐτῆ, ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνον του καὶ ἔμεινε νεκρὸς. Διάδοχός του ἔμεινε ὁ Σαμουήλ.

Πόρισμα

Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ διδάσκουν στὰ παιδιά των τὴν ἀγάπη στὸν Θεό. Νὰ τιμωροῦν αὐτὰ ἅμα δὲν ὑπακούουν

Ὁ Σ α μ ο υ ἦ λ

Ὁ Σαμουήλ εἶναι ὁ τελευταῖος κριτῆς. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἡλί ἔγινε ὁ Σαμουήλ κριτῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Αὐτὸς ἔκαμε πολλὰ καλὰ στοὺς Ἑβραίους. Τούς συνεβούλευσε νὰ μετανοήσουν γιὰ νὰ νικήσουν τοὺς Φιλισταίους. Ὅταν ἐγέρασε ὁ Σαμουήλ, διώρισε κριτὲς τὰ δύο του παιδιά, αὐτὰ ὅμως ἦσαν ἀδίκαια καὶ ἀσεβῆ, γιὰ τοῦτο ὁ λαὸς δὲν τὰ ἀγαποῦσε. Οἱ Ἰσραηλίτες, ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι οἱ γειτονικοὶ λαοὶ εἶχαν βασιλιᾶ, ἐζήτησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν Σαμουήλ νὰ τοὺς ὀρίσῃ βασιλιᾶ. Ὁ Σαμουήλ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε, ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἰσραηλίτες ἐπέμεναν, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ὥρισε βασιλιᾶ τῶν τὸν γενναῖο Σαούλ.

Ἡ καλὴ νύμφη Ρούθ.

Στὴν ἐποχὴ τῶν κριτῶν ἔπεσε πείνα στὴ Χαναάν. Τὸ ψωμί ἦτο τόσο λίγο ὥστε πολλοὶ ἄνθρωποι ἀναγκάζονταν νὰ πηγαίνουν σὲ γειτονικά χωριά γὰ νὰ ἐξοικονομᾶνε τὸ ψωμί των. Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Ἐλιμέλεχ, ἐπῆρε τὴ γυναῖκα του Νωεμὶν καὶ τὰ δυο παιδιὰ του καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἐπῆγαν στὴ χώρα τῶν Μωαβιτῶν, γιὰ νὰ βροῦνε ἐργασία.

Ὅταν ἐπέρασε λίγος καιρὸς ὁ Ἐλιμέλεχ ἐπέθανε καὶ ἔμεινε ἡ Νωεμὶν μὲ τὰ παιδιὰ της, τὰ ὁποῖα ἐνόμφευε μὲ Μωαβίτιδες. Ἡ μία νύμφη ἐλέγετο Ὀρφά καὶ ἡ ἄλλη Ρούθ. Ἡ Νωεμὶν ἀγαποῦσε καὶ τίς δυὸ σὲν κόρες της. Μετὰ δέκα χρόνια ὅμως ἐπέθαναν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ της, καὶ ἔμεινε μονάχη αὐτὴ μαζὶ μὲ τίς νύμφες της.

Ἦστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἔμαθε ἡ Νωεμὶν διὰ ἔπαυσε ἡ πείνα στὴ Γῆ Χαναάν καὶ ἀποφασίσει νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της. Ἐκάλεσε λοιπὸν τίς νύμφες της καὶ εἶπε τὴν ἀπόφασί της, ἐούστησε δὲ εἰς αὐτὲς νὰ γυρίσουν στὰ πατρικά των σπῖτα. Ἡ Ὀρφά ἀκούσε τὴ συμβουλὴ τῆς πεθερᾶς της, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφίλησε, ἐγύρισε στὸ πατρικὸ της σπῖτα. Ἡ Ρούθ ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὴν πεθερά της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τῆς εἶπε: «Μὴ μὲ παρακαλεῖς, εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ ἀφήσω μοναγῆ, ὅπου θὰ πᾶς, θὰ ἔλθω, καὶ ὅπου θὰ μείνῃς θὰ μείνω. Ὁ Θεὸς σου θὰ εἶναι Θεὸς μου, ὁ λαὸς σου θὰ εἶναι λαὸς μου, ὅπου πεθάνῃς, ἐκεῖ θέλω νὰ πεθάνω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ ταφῶ κοντὰ σου.

Ἡ Νωεμὶν ὅταν εἶδε αὐτὴ τὴ θερμὴ ἀγάπη τῆς Ρούθ πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐπῆρε μαζὶ της στὴν πατρίδα της. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ καὶ ἡ Ρούθ ἐπῆγαινε στὰ χωράφια τοῦ πλουσίου Βοὸζ καὶ ἐμάζεψε τὰ στάχυα, τὰ ὁποῖα ἄφιναν οἱ θεριστοί. Μὲ οὐτὸν τὸν τρόπο ἔζη ἡ Ρούθ καὶ ἡ πεθερὰ της. Ὁ Βοὸζ, ὁ ὁποῖος ἔμαθε πόσον καλὴ ἐφάνη ἡ Ρούθ πρὸς τὴν Νωεμὶν, τὴν ἐπῆρε

γυναίκα του. Ἡ Ρούθ δὲν ἐλησμόνησε τὴν πεθερά της· τὴν ἐπῆρε κ' ἐντά της καὶ τὴν ἐπεριποιήθηκε μέχρι τοῦ θανάτου της. Ἀπόγονος τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ρούθ ἦταν ὁ βασιλιάς Δαβίδ

Πόρισμα

Ὁ Θεὸς ἀμείβει τὰς καλὰς πράξεις.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ὁ Σαοὺλ.

Ὁ Σαοὺλ εἶναι ὁ πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἑβραίων.

Ὁ Σαμουήλ.

Ἦτο ὑψηλός, ὠρατός καὶ δυνατός. Στὴν ἀρχὴ ἦταν εὖσεβής καὶ δίκαιος. Ἐκυβερνοῦσε καλὰ καὶ ἐνίκουσε τοὺς

έχθρους στο πόλιμο. Έπειτα όμως υπερηφανεύθηκε για τις νίκες του και άρχισε να μη υπακούη στις διαταγές του Θεού. Για τουτό ο Σαμουήλ ειπέ σ' αυτόν ότι ο Θεός θά τον τιμωρήση και τή βασιλεία θά τήν δώση σέ άλλη

Ὁ Δαβίδ παίζει τὴν Λύραν.

οικογένεια. Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Σαούλ ἔγινε πολὺ σκεπτικὸς καὶ τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστοῖσε. Οἱ συγγενεῖς του γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν ἐπροσκάλεσαν ἕναν τσοπάνη, τὸν Δαβίδ, ποὺ ἔπαιζε καλὴ κιθάρα γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίζη.

Ὁ Δαβίδ καὶ Γολιᾶθ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Σαούλ οἱ Φιλισταῖοι ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὰ δυὸ στρατεύματα ἦσαν παραταγμένα τὸ ἕνα ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἐτοιμάζοντο νὰ ἀρχίσουν τὴ μάχη. Τότε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν Φιλισταίων βγαίνει ἕνας στρα-

τιώτης ύψηλός καί δυνατός, ὁ Γολιάθ, ὠπλισμένος μέ βα-
ρειά ὄπλα. Μέ δυνατή φωνή λέγει στούς Ἑβραίους : « Ἄν-
τί νά πολεμᾶμε ὄλοι καί νά σκοτώνωνται πολλοί καί ἀπό
τίς δυὸ μεριές, καλύτερα εἶναι νά διαλέξετε ἓνα νά μο-
νομαχήσωμε. Ἄν νικήσω ἐγώ, ἐμεῖς θά εἴμεθα νικηταί.
Ἄν νικήσῃ ὁ δικός σας, σεῖς θά εἴσθε νικηταί ». Ὁ Σαοῦλ

Δαβίδ καί Γολιάθ.

καί ὄλος ὁ στρατός ὅταν ἄκουσαν τὰ ὑπερήφανα λόγια
τοῦ Γολιάθ, ἐφοβήθησαν. Κανείς δέν εὐρίσκετο νά μονο-
μαχήσῃ μέ τόν Γολιάθ.

Τὰ ἀδέλφια τοῦ Δαβίδ ἦσαν στόν πόλεμο καί μιᾷ ἡ-
μέρα ὁ πατέρας των ἔστειλε τόν Δαβίδ στό στρατόπεδο
νά φέρῃ σ' αὐτὰ τροφή. Ἐκεῖ ὁ Δαβίδ ἄκουσε τὰ ὑπερή-
φανα λόγια τοῦ Γολιάθ. Παίρνει τήν ἀπόφασιν καί παρου-
σιάζεται στό Σαοῦλ καί τοῦ λέγει : « Ἐγώ ἔχω τήν τόλμην
νά μονομαχήσω μέ τόν Γολιάθ ». Ὁ Σαοῦλ στήν ἀρχή τόν
ἐμπόδιζε, ἐπειδή τόν ἐβλεπε μικρόσωμο. Ὅταν ὁμως εἶδε

Ἱστορία Π. Διαθήκης, ΚΑΡΝΑΒΟΥ—ΔΟΥΦΕΞΗ, ἔκδ. Γ'. 4

τὴν ἐπιμονή του, τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. Ἄφοῦ ὁ Δαβίδ ἐπῆρε τὴν ἄδεια τοῦ Σαούλ, ἔλαβε τὸ ραβδί του καὶ τὴν σφενδόνα του μὲ πέντε λιθάρια καὶ ξεκίνησε. Ὁ Γολιάθ, μόλις εἶδε τὸν Δαβίδ νὰ πηγαίνει πρὸς αὐτὸν εἶπε μὲ περιφρόνησι : «Μὴν ἐνόμισες ὅτι εἶμαι σκυλί καὶ ἔρχεσαι μὲ ραβδί καὶ μὲ πέτρες ἐναντίον μου ;» Ὁ Δαβίδ τοῦ ἀπάντησε : «Σὺ ἔρχεσαι ἐναντίον μου με σπαθὶ καὶ ὄπλα, ἐγὼ ὁμως ἔρχομαι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ», Ἄμέσως βάζει μιὰ πέτρα στὴ σφενδόνα του καὶ τὴ ρίχνει κατὰ τοῦ Γολιάθ. Ἡ πέτρα ἐκτύπησε στὸ μέτωπο τὸν Γολιάθ καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Τότε τρέχει ὁ Δαβίδ, παίρνει τὸ σπαθὶ τοῦ Γολιάθ καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι. Οἱ Φιλισταῖοι ἀμέσως ἔφυγαν, οἱ δὲ Ἰσραηλῖται τοὺς καταδίωξαν. Ὁ Δαβίδ ἔφερε τὸ κεφάλι τοῦ Γολιάθ στὸν βασιλιᾶ Σαούλ.

Ὅταν ἐγύρισαν πίσω οἱ Ἰσραηλῖτες νικηταί, οἱ γυναῖκες ἐβγήκαν νὰ τοὺς προὔπαντήσουν καὶ ἔλεγαν : «Ὁ μὲν Σαούλ ἐνίκησε χιλιάδες, ὁ δὲ Δαβίδ μυριάδες».

Ὁ Σαούλ δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε ὁ λαὸς στὸν Δαβίδ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν μιοῖ καὶ νὰ γυρεύῃ μὲ κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ Ὁ Δαβίδ ὁμως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐγλύτωνα. Ὁ Δαβίδ ἦταν τόσο καλὸς ἀπέναντι τοῦ Σαούλ, ὥστε ἐνῶ ἤμποροῦσε νὰ τοῦ κάμῃ κακὸ δὲν τοῦ ἔκαμε, γιατί ἐσεβόταν τὸν βασιλιᾶ του.

Πέρισμα

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ὑπερηφάνους. Πρέπει νὰ κάνομε καλὸ ἀντὶ κακοῦ.

Ὁ Δ α β ἰ δ βασιλιᾶς.

Ὅταν ἐπέθανε ὁ Σαούλ, βασιλιᾶς τῶν Ἑβραίων ἐγίνε ὁ Δαβίδ. Αὐτὸς ἀφοῦ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου του. Στὴν Ἱερουσαλήμ μετέφερε καὶ τὴν κιβωτὸ τῆς

διαθήκης με μεγάλη πομπή. Ἐκαμε καὶ ἑκατὸν πενήντα θαυμασίους ψαλμοὺς γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Δαβὶδ τὸ κράτος τῶν Ἑβραίων ἔφθασε σὲ μεγάλη δόξα, γιὰτὶ ἦταν εὐσεβὴς καὶ δίκαιος.

Ὁ Δαβὶδ ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἁμαρτία καὶ γι' αὐτὸ ἐτιμωρήθηκε. Αὐτὸς ἀγάπησε τὴ γυναῖκα ἑνὸς πτωχοῦ στρα-

Ὁ Δαβὶδ βασιλεὺς.

τιώτη, τοῦ Οὐρία, ἡ ὁποία ἦταν πολὺ ὠραία. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του ἔκαμε τὸ ἔξῃς. Ὄταν ὁ στρατὸς ἐπολεμοῦσε μὲ τοὺς Φιλισταίους, ὁ Δαβὶδ ἔγραψε στὸ στρατηγὸ Ἰωάβ νὰ βάλῃ στὴ πρώτη γραμμὴ τὸν Οὐρία, γιὰ νὰ σκοτωθῇ. Ὁ Ἰωάβ ἔβαλε τὸν Οὐρία σὲ ἐπικίνδυνη θέσι καὶ ἐσκοτώθηκε. Κατόπιν ὁ Δαβὶδ ἐπῆρε γυναῖκα τὴ Βηρσαβιέ.

Ὁ Θεὸς ὠργίσθη πολὺ ἐναντίον τοῦ Δαβὶδ καὶ ἔστειλε σ' αὐτὸν τὸν προφῆτη Νάθαν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε

μέ θάρρος τὰ ἐξῆς: «Σὲ μιὰ πόλι ἦταν δυὸ ἄνθρωποι, ὁ μὲν ἕνας ἦταν πολὺ πλούσιος, ὁ δὲ ἄλλος πολὺ πτωχός. Ὁ πλούσιος εἶχε πολλὰ πρόβατα, ἐνῶ ὁ πτωχός εἶχε μόνο μιὰ προβατίνα, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε πολὺ. Κάποτε ὁ πλούσιος ἐκάλεσε σιὸ σπίτι του ἕνα φίλο του νὰ τὸν φιλοξενήσῃ· ἀντὶ ὅμως νὰ σφάξῃ ἀπὸ τὰ πρόβατά του, ἄρπαξε τοῦ πτωχοῦ τὴν προβατίνα, τὴν ἔσφαξε καὶ τὴν ἔψησε». Ὁ Δαβίδ, ὅταν ἄκουσε τὴ διήγησι αὐτῆ τοῦ Νάθαν, ἐπήδησε ἀπάνω ἀπὸ τὸν θρόνο του καὶ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ θανατωθῇ ἀμέσως». Ὁ Νάθαν τοῦ ἀπάντησε: «Βασιλιᾶ, σὺ εἶσαι αὐτὸς ποὺ ἄρπαξες τὴ γυναῖκα τοῦ Οὐρία καὶ ἐσκότωσες καὶ τὸν ἴδιο». Ὁ Δαβίδ ἐταράχθηκε, ἐκατάλαβε τὴν ἁμαρτία του καὶ ὠμολόγησε τὴν κακὴ πράξι του. Ὁ Νάθαν τοῦ εἶπε ἀκόμη: «Ἐπειδὴ ἀνεγνώρισες τὴν ἁμαρτία σου, δὲν θὰ πεθάνῃς σὺ, ἀλλὰ τὸ παιδί ποὺ ἐγεννήθηκε ἀπὸ τὴ Βηρσαβιέ». Ὁ Δαβίδ ἐλυπήθηκε κατάκαρδα καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Πέρισμα

Ἡ κακὴ πράξι ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀποκαλύπτεται καὶ τιμωρεῖται.

Ἡ στάσι τοῦ Ἀβεσσαλώμ.

Ὁ Δαβίδ εἶχε υἱόν, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Ἀβεσσαλώμ. Αὐτὸς ἐξέχασε τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ, τὸν ὁποῖον ὤφειλε στὸν πατέρα του. Ἦθελε δὲ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἐμάζεψε στρατὸ καὶ ἐκήρυξε τὸν ἑαυτό του βασιλιᾶ.

Ὁ Δαβίδ ἅμα ἔμαθε τοῦτο ἐφοβήθηκε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τοὺς συμπατριῶτες του. Τότε ὁ Ἀβεσσαλώμ ἐμπήκε στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τοὺς στρατιῶτες του καὶ ὅταν ἔμαθε τὴ φυγὴ τοῦ πατέρα του ἔτρεξε νὰ τὸν

καταδιώξη. Οί δυό στρατοί συναντήθηκαν σέ ένα δάσος. Ὁ Δαβίδ διάταξε τόν στρατηγό του Ἰωάβ νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ Ἀβεσσαλώμ. Τόν παρακάλεσε ὁμως, ἂν νικήσῃ, νά μὴ τόν σκοτώσῃ. Ἄρχισε ἡ μάχη στήν ὁποία ἔσκοτώθηκαν διακόσιες χιλιάδες καί ἐνικήθηκε ὁ στρατός τοῦ Ἀβεσσαλώμ.

Ὁ Ἀβεσσαλώμ.

Ὁ Ἀβεσσαλώμ γιά νά μὴ πιαστῇ αἰχμάλωτος, ἐκαβάλῃσεν τὸ ἄλογό του καί ἐτράπηκε σέ φυγή. Τῇ στιγμῇ ὁμως ποῦ ἐπερνοῦσε κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, τὰ μακρὰ μαλλιά του ἐμπλέχθησαν στοὺς κλώνους τοῦ δένδρου καί τὸ μὲν ἄλογο ἔφυγε, αὐτὸς δὲ ἔμεινε κρεμασμένος. Ὁ Ἰωάβ ἀπὸ τὸν θυμό του ἐλησμόνησε τὴν παράκλησιν τοῦ Δαβίδ καί ὅπως ἦτο κρεμασμένος τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλιν μετὰ τὸ σπαθί του.

“Όταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ του, ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ ἐκλείσθηκε σιὸ πλῶτι του, Ἐκεῖ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα πολὺ καιρὸ καὶ ἔλεγε: «Ἄβεσσαλώμ, παιδί μου Ἄβεσσαλώμ, καλύτερα νὰ πεθαινα ἐγὼ παρὰ ἐσὺ». Ὅταν ἐγέρασε καὶ ἐκαταλαβε τὸν θάνατό του ὁ Δαβίδ, διώρισε βασιλιὰ τὸ παιδί του Σολομώντα. Ὁ Δαβίδ ἐβασίλευσε σαράντα χρόνια.

Πόρισμα

Ἡ ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεὸ τιμωρεῖται.

Ὁ Σολομών καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ

“Όταν ἐπέθανε ὁ Δαβίδ ἔγινε βασιλιάς ὁ Σολομών. Μιὰ νύκτα ἐπορουσιάσθηκε σ’ αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἐρώτησε τί ἤθελε νὰ τοῦ χαρίσῃ. Ὁ Σολομών εἶπε: «λύμιε, σὺ μὲ ἔκανες βασιλιὰ μεγάλου λαοῦ ἐγὼ εἶμαι νέος καὶ δὲν ξέρω πολλὰ πράγματα. Γιὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ, φώτισέ με γιὰ νὰ κυβερνήσω μὲ δικαιοσύνη». Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησι καὶ τοῦ εἶπε: «... περὶ δὲ δὲν ἐζητήσῃς οὔτε νὰ ζήσῃς πολλὰ χρόνια, οὔτε πλοῦτη, ἐνὼ θὰ σοῦ δώσω σοφία μεγάλη, ὁκόμη δὲ τόσα πλοῦτη καὶ τόση δόξα, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη κανεὶς βασιλᾶς ὅμοιος σου».

Ὁ Σολομών ἔδειξε τὴ σοφία του στὴν ἐξῆς περίστωσι. Δυὸ γυναῖκες ἐκατοικοῦσαν σιὸ ἴδιο σπίτι καὶ κάθε μιὰ εἶχε ἓνα μικρὸ παιδάκι τῆς ἰδίας ἡλικίας. Ἐνὼ ἐκοιμῶντο ἡ μιὰ ἐπλοκωσε τὸ παιδί της χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ἐπέθανε. Ὅταν τὸ ἐκατάλαβε, ἐσηκώθηκε σιγά - σιγά, ἐπῆρε τὸ βρέφος τῆς ἄλλης γυναίκας καὶ ἔβαλε σιτὴν ἀγκαλιά της τὸ δικό της, τὸ νεκρό. Τὸ πρῶτὸν ἐξύπνησε καὶ ἡ ἄλλη καὶ εἶδε μὲ ἀπορία τὸ νεκρὸ βρέφος. Ὅταν τὸ ἐκοίταζε κολά, ἐγνώρισε ὅτι δὲν ἦταν τὸ δικό της καὶ ἄρχισε νὰ γιρεύῃ τὸ ζωντανὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἄλλη γυναῖκα. Εκείνη δὲν τὸ

ἔδινε καὶ γιὰ νὰ λύσουν τὴ διαφορὰ τους, ἐπῆγαν στὸ Σολομῶντα. Ἡ κρίσις ἦταν δύσκολη. Ὁ Σολομῶν, ἀφοῦ ἐσκέφθηκε λίγο, εἶπε: «Ἐπειδὴ καὶ οἱ δυὲ γυρεύετε τὸ ἴδιο παιδί, πρέπει νὰ τὸ σχίσωμε στὴ μέση καὶ νὰ πάρῃ κάθε μιά σας ἀπὸ μισό». Ἀμέσως διάταξε ἕνα στρατιώτη νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ σχίσῃ τὸ παιδί. Τότε ἡ ἀληθινὴ μητέρα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Σολομῶντα καὶ τὸν παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα καὶ ἔλεγε: «Ὁχι, μὴ θανατώνῃς τὸ παιδάκι μου καλύτερα ἄς τὸ πάρῃ αὐτὴ καὶ ἄς τὸ ἔχη». Ἡ ἄλλη ὁμως ἔλεγε: «Ἄς σχισθῇ τὸ παιδί νὰ τὸ μοιράσουμε». Ὁ Σολομῶν ἐκατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀληθινὴ μητέρα καὶ διάταξε τὸν στρατιώτη νὰ μὴ σκοτώσῃ τὸ παιδί. Ἔτσι καὶ ἔγινε καὶ ἡ πραγματικὴ μητέρα ἐπῆρε τὸ παιδί της καὶ ἔφυγε εὐχαριστημένη.

Πόρισμα

Ἄς ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεὸ σοφία καὶ ὄχι πλοῦτη.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Σολομῶν σαράντα χρόνια ἐκυβερνοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες εἰρηνικά. Ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν Σολομῶντα ἐκτός ἀπὸ τὴ σοφία, καὶ πλοῦτη πολὺ. Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶχαν ἐκκλησία ὁ Σολομῶν ἀποφάσισε νὰ κτίσῃ μιὰ μεγάλη σιὴν Ἱερουσαλήμ. Γιὰ νὰ κτισθῇ ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἔδούλευαν χιλιάδες ἐργάτες, ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Πολυὰ χρήματα ἐξωδευθήκανε.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ κτίσιμο, ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια. Ὁ Σολομῶν ἐπῆγε στὸ θυσιαστήριον, ἐπροσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ εἶπε: «Θεὸ μου φύλαξε τὴν ἐκκλησίαν, αὐτὴν, τὴν ὁποία ἔκτισα σὲ σένα». Ὅσοι ἐθυσίασε ἀρκετὰ βόδια καὶ πρόβατα, καὶ ἐπὶ δεκατέσσερες ἡμέρες ἐώρταζε ὁ λαός.

Ὁ Σολομῶν, ὅταν ἐγέρασε, ἔγινε ὑπερήφανος καὶ ἀσεβῆς πρὸς τὸν Θεόν. Δὲ τοῦτο ὁ Θεὸς ὠργίσθη καὶ εἶπε σ' αὐτόν: «Μετὰ τὸν θάνατό σου θὰ ἀφαιρέσω τὸ με-

γαλύτερο κομμάτι τοῦ βασιλείου σου καὶ θὰ τὸ δώσω στὸν δοῦλο σου».

Ὁ Σολομών ἐπέθανε ἑξήντα χρονῶν καὶ ἔγραψε πολλὰ βιβλία.

Πέρισμα

Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀσέβεια τιμωροῦνται παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διαίρεσις τοῦ Βασιλείου

Ὅταν ἐπέθανε ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλιάς τὸ παιδί του Ροβοάμ. Τότε ἦλθε σ' αὐτὸν μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ λιγοστεύσῃ τοὺς φόρους ποὺ εἶχε βάλει ὁ πατέρας του, γιατί ἦσαν βωρεῖς. Ὁ Ροβοάμ δὲν ἄκουσε καὶ εἶπε στὴν ἐπιτροπὴ: «Ὁ πατέρας μου σὰς ἐβάρυνε μὲ πολλοὺς φόρους, ἐγὼ θὰ προσθέσω καὶ ἄλλους. Ὁ πατέρας μου σὰς ἐφερνότανε σκληρὰ καὶ ἐγὼ θὰ σὰς φερθῶ σκληρότερο».

Οἱ Ἰσραηλίτες ὠργίσθησαν. Καὶ ἀπὸ τίς δώδεκα φυλές ποὺ ἦσαν, οἱ δέκα ἐπαναστάτησαν καὶ διελεξαν βασιλιά των τὸν Ἱεροβοάμ, ὁ ὁποῖος ἦταν δοῦλος στοῦ Σολομώντα. Ἐμείναν πιστὲς στοῦ Ροβοάμ δυὸ φυλές μόνον, τοῦ Ἰούδα καὶ Βενεαμὴν. Ἔτσι τὸ μεγάλο βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐχωρίσθηκε σὲ δυὸ βασίλεια. Τὸ ἓνα εἶχε βασιλιά τὸν Ροβοάμ μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸ ἄλλο τὸν Ἱεροβοάμ μὲ πρωτεύουσα τὴν Σαμάρεια. Οἱ κάτοικοι τῶν δυὸ βασιλείων ἐμισοῦντο πολὺ.

Πέρισμα

Ἡ σκληρότητα φέρνει κακὰ ἀποτελέσματα.

**Ὁ Θεὸς καταλύει τὰ βασίλεια
τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰούδα.**

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ἐχωρίσθησαν σὲ δυὸ βασίλεια, ἐξέχασαν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἄρχισαν νὰ προσκυ-

νοῦν τὰ εἶδωλα. Οἱ προφῆται ἄδικα ἐκουράζοντο νὰ τοὺς ἐπαναφέρουν σιτὸ δρόμο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Μιὰ ἡμέρα ὁ βασιλιὰς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμνασάρ ἐπῆγε καὶ ἐπολιορκῆσε τὴ Σαμάρεια, μὲ πολὺ στρατό. Οἱ Ἰσραηλῖτες ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδοθοῦν. Ἄφου παραδόθησαν τοὺς ἔπιασε καὶ τοὺς ἔστειλε αἰχμαλώτους στὴν Ἀσσυρία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καταλύθηκε τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ βασιλιὰς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ ἐκυρίεψε τὴ Ἱερουσαλήμ. Ἄφου ἐπῆρε ὁ βασιλιὰς τὰ χρυσὰ στολίδια ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος τὸν κατέστρεψε. Ἐπειτα ἄφου ἐτύφλωσε τὸν βασιλιὰ τῶν Ἑβραίων τὸν ἔστειλε μὲ πολλοὺς αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλώνα. Ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι ὑπόφεραν πολλὰ βάσανα. Πολλὰς φορὲς ἐμαζεύοντο στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ τῆς Βαβυλώνας καὶ ἔκλαιαν ἐπειδὴ ἐθυμόνταν τὴν ἀγαπημένην τους πατρίδα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπαθαν ἐπειδὴ ἐλησμόνησαν τὸν Θεό.

Πόρισμα

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ φεύγωμεν ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, διότι θὰ τιμωρηθοῦμε.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

Οἱ προφῆται ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι καὶ τοὺς ἐφώτιζε ὁ Θεὸς καὶ ἔλεγαν τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Τοὺς προφῆτες ἔστειλε ὁ Θεὸς σὲ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, γιὰ νὰ συμβουλευθοῦν τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ τοὺς ἀρχοντεῖς τῶν, γιὰ νὰ μὴ φεύγουν ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ἤθελαν νὰ μὴ τιμωρηθοῦν.

Ὁ λαὸς ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς προφῆτες, διότι τὸν ἐ-

δίδασκαν, τὸν συνεβούλευαν καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Πολλὲς φορὲς μάλιστα παρουσιάζοντο στοὺς ἄρχοντες μὲ θάρρος καὶ τοὺς ἐμάλλω αν γιὰ τὶς κακὲς τῶν πρόξεις. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοῦς ἐβασανίσθησαν καὶ ἐθανατώθηκαν,

Οἱ προφῆτες προέλεγαν ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν ἀληθινὴ θρησκεία καὶ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Οἱ προφῆτες ἦσαν δεκαέξι. Οἱ μεγάλοι ὅμως ἦσαν πέντε, οἱ ἐξῆς: Ἡλίας, Ἡσαΐας, Ἱερεμίας, Δανιὴλ καὶ Ἰωνᾶς.

Πόρισμα

Γιὰ τὴν ἀλήθεια πρέπει νὰ ὑποφέρωμε. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἀνταμειψῇ.

Ο προφήτης Ἡλίας.

Εἶπαμε ὅτι ὁ βασιλεὺς Σολομὼν στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἔγινε εἰδωλολάτρης. Κατόπιν καὶ ἄλλοι βασιλεῖς ἔγιναν εἰδωλολάτρεις καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὰ εἴδωλα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐξοῦσε ὁ προφῆτης Ἡλίας, ἄνθρωπος εὐσεβῆς, δίκαιος καὶ ἐγκρατῆς. Αὐτὸς ἐλυπόταν πολὺ γιὰ τὴν ἀσέβεια τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἀποφάσισε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς φέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο.

Μιὰ ἡμέρα ἐφώνασε τὸν λαὸ καὶ τοὺς παπῶδες τοῦ Θεοῦ Βαῶλ, ποὺ προσκυνοῦσε ὁ λαὸς, καὶ τοὺς εἶπε: «Σήμερα θὰ ἰδοῦμε ποιὸν εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Βαῶλ, τὸν ὁποῖον λατρεύετε σεῖς ἢ ὁ Σαββαώθ, τὸν ὁποῖον λατρεύω ἐγώ. Ἄς κτίσωμε δυὸ βωμούς, ἓνα γιὰ τὸν δικόν σας θεὸ καὶ ἓνα γιὰ τὸν δικόν μου, ἀπάνω δὲ νὰ βάλωμε ξύλα χωρὶς νὰ τ' ἀνάψωμε. Ὑστερὰ νὰ σφάξωμε δυὸ βόδια καὶ νὰ τὰ βάλωμε ἀπάνω στὰ ξύλα. Κατόπιν θὰ παρακληθῶμε τοὺς θεοὺς, σεῖς τὸν δικόν σας καὶ ἐγὼ τὸν δικόν μου καὶ ὁποῖος θεὸς στείλῃ φωτιὰ, ἐκεῖνος θὰ εἶναι καὶ ἀλη-

θνός». Ἡ πρότασι αὐτὴ ἄρесе στὸν λαὸ καὶ ἀμέσως ἔκτιταν δυὸ βωμοὺς καὶ ἐβίβλαν ἀπάνω ξύλα καὶ τὰ βόδια. Πρῶτοι ἄρχισαν τὴν προσευχὴ τους οἱ παπᾶδες τοῦ Βααλ, τοῦ κάκου ὄμου. Ὁ Βααλ δὲν ἔστειλε φωτιά.

Ἦστερα ἄρχισε ὁ Ἥλιος τὴν προσευχὴ του ὡς ἐξῆς: «Κύριε, σὺ ποὺ εἶσαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, ἄκουσέ με. Δεῖξε σήμερα στὸ λαὸ σου ὅτι σὺ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Θεός». Μόλις ἐτελείωσε ὁ Ἥλιος τὴν προσευχὴ του, ἀμέσως ἔτεψε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔκαψε τὰ ξύλα καὶ τὸ βόδι. Οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐφώνησαν: «Ὁ Θεὸς Σαββαώθ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός».

Ὁ Ἥλιος τὰ τελευταῖα του χρόνια ἔζησε σὲ μιὰ ἐρημιὰ πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ. Ἐκτὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς ἐπάνω σὲ πύρινη ἄμαξα. Ἡ ἐκκλησίᾳ μας ἔορτοζει τὸν προφήτη Ἥλια στὶς 20 Ἰουλίου καὶ πολλοὶ ναοὶ του εἶναι κτισμένοι στὶς κορυφὰς τῶν βουνῶν.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας

Ὁ Ἡσαΐας ἦτο ὁ καλύτερος ἀπὸ ὄλους τοὺς προφήτες. Αὐτὸς ἐπροφήτευσε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους. Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ δὲν πρέπει, ἔλεγε, νὰ ἀγαπᾶνε τὸν Θεὸ μὲ λόγια μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα. Δηλαδὴ νὰ βοηθᾶνε τοὺς πτωχοὺς, νὰ παρηγοροῦν τοὺς λυπημένους, νὰ μετανοοῦν καὶ νὰ μὴ κάνουν ἁμαρτίες. Ὁ Ἡσαΐας ἐπροφήτευσε ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

Ὁ Ἡσαΐας ἐπειδὴ μιὰ ἡμέρα ἐμόλλωσε τὸν κακὸ βασιλιᾶ Μανασσῆ γιὰ τίς κακὰς του πράξεις, ἐφονεύθηκε κατὰ διαταγὴν του μὲ μορτυρικὸ θάνατο.

Πόρισμα

Πρέπει νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια καὶ ἄς τιμωρηθοῦμε.

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας

Ὁ Ἱερεμίας ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια ἄρχισε νὰ προ-

φητεύη στήν πατρίδα του. Ἀπό ἐκεῖ τόν ἔδιωξαν καί ἐπῆγε στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἔμεινε τόν περισσότερο καιρό τῆς ζωῆς του.

Ἐπειδή ὁ Ἱερεμίας ἐδίδασκε πάντοτε τήν ἀλήθεια, οἱ Ἰσραηλίτες πολλές φορές τόν ἔρριξαν στη φυλακή. Ὄταν κατεστράφηκαν τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἱερεμίας ἔκλαυσε ἀπαρηγόρητα καί ἦλθε μαζί μέ ἄλλους Ἰουδαίους στήν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ οἱ πατριῶτες τους τόν ἐσκοτίωσαν ἐπειδή δέν ἤθελαν νά τοὺς ἐλέγχη. Ἐπροφήτευσε καί αὐτός ὅτι θά ἔλθῃ ὁ Χριστός.

Πόρισμα.

Πρέπει νά λέμε τήν ἀλήθεια καί ἂν πρόκειται νά πικράνωμε τοὺς ἄλλους.

Ὁ προφήτης Δανιήλ.

Ὄταν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων, ἐκυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα καί ἔφερε τοὺς αἰχμαλώτους του στή Βαβυλώνα, διάταξε νά διαλέξουν ἀπό αὐτοὺς μερικοὺς νέους ἑξυπνοὺς, διὰ νά τοὺς διδάξῃ τῆ Βαβυλωνικῆ γλῶσσα καί σοφία καί νά τοὺς παραλάβῃ ἔπειτα στήν ὑπηρεσία του: Οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἔστειξε ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἐδιάλεξαν τέσσερους νέους, τόν Δανιήλ καί τρεῖς ἄλλους. Οἱ νέοι αὐτοὶ ἐπροώδευσαν πολὺ καί ἔλαβαν μεγάλες θέσεις. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐπροώδευσε ὁ Δανιήλ καί γι' αὐτό τόν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ βασιλιάς.

Οἱ τρεῖς νέοι στό φούρνο.

Μιά φορά ὁ Ναβουχοδονόσωρ διάταξε νά προσκυνήσουν ὅλοι τῆ χρυσοῦν εἰκόνα του. Ἄν κανεῖς δέν ἠθελε νά προσκυνήσῃ νά τόν ρίξουν στό φούρνο. Ὅλοι ὑπάκουσαν στή διαταγή τοῦ βασιλιά. Μόνον οἱ τρεῖς νέοι δέν ἐπῆγαν νά προσκυνήσουν. Ὁ βασιλιάς, ὅταν τὸ ἔμαθε, διέταξε

νά τους ρίξουν στο φούρνο. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐπῆγε ὁ Ἰ-
διος νά ἰδῆ τί ἔγιναν μέσα στο φούρνο-

Μόλις ἐπλησίασε ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, γιὰ
οἱ νέοι ἦσαν ἀπείραχτοι καὶ ἐδοξολογοῦσαν τὸν Θεό. Δι-
πλα τους βλέπει καὶ ἕναν ἄγγελο νά τους φυλάη. Ἀμέ-
σως διάταξε νά τους βγάλουν ἀπὸ τὸν φούρνο καὶ νά
σκοτώσουν κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἔβριζε τὸν Θεό, ποὺ ἐφύ-
λαξε τοὺς τρεῖς νέους.

Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων.

Ὅταν ἀπέθανε ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἔγινε ἄλλος βασι-

Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων.

σιλιάς, ὁ Δαρείος. Καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε τὸν Δανιὴλ γιὰ
τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τοῦ ἔδωσε μεγάλη θέσι.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ ἐμίσησαν αὐτὸν καὶ ἐκοίταζαν
μὲ κάθε τρόπο νά τὸν καταστρέψουν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐ-

γνώριζαν ότι ο Δανιήλ ἐλάτρευε τὸν ἀληθινὸ Θεό, καὶ ἔκανε τὴν προσευχὴ του τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, εἶπαν στὸν Δαρεῖο : «Βασιλιᾶ, γιὰ νὰ ἰδῆς ποῖοι σὲ ἀγαποῦν καὶ ἐκτελοῦν τίς διαταγές σου, διάταξε ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί σου νὰ προσκυνοῦν ἐσένα ἐπὶ τριάντα ἡμέρες. Ὅποιος δὲν θὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ σου νὰ τὸν ρίξῃς στὸ λάκκο τῶν λεόντων».

Ὁ Δανιήλ ἦταν τόσο εὐσεβής, ὥστε τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ μὴ προσεύχεται στὸ Θεό, καὶ ἔτσι ἐξακολουθοῦσε νὰ προσεύχεται. Οἱ ἐχθροὶ του τὸν εἶδαν καὶ τὸν κατήγγειλαν στὸ βασιλιᾶ.

Ὁ βασιλιᾶς ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὸν Δανιήλ, ἀλλὰ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι κάθε ἡμέρα τὸν ἐρέθιζαν καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ διατάξῃ νὰ ρίξουν τὸν Δανιήλ στὰ λεοντάρια, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐπέπραξαν τὸν Δανιήλ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐπῆγε ὁ βασιλιᾶς στὸ λάκκο καὶ διάταξε νὰ τὸν ἀνοίξουν. Ὅταν εἶδε ὁ βασιλιᾶς πῶς ὁ Δανιήλ δὲν εἶχε πειραχθῆ ἀπὸ τὰ λεοντάρια, διάταξε νὰ τὸν βγάλουν καὶ νὰ ρίξουν μέσα στὸ λάκκο τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Δανιήλ. Ἐπειτα ὁ βασιλιᾶς ἔβγαλε διάταγμα νὰ λατρεύῃ ὁ λαὸς του τὸν Θεὸ τοῦ Δανιήλ,

Πέρισμα

Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς πιστοὺς.

Ὁ Ἰωνᾶς.

Στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀσσυρίας, τὴ Νινευί, οἱ κάτοικοι ἐλησμόνησαν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἄρχισαν νὰ προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα. Ὁ Θεὸς διάταξε τὸν προφῆτη Ἰωνᾶ νὰ μεταβῆ στὴ Νινευί καὶ νὰ συμβουλευθῇ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ τιμωρηθοῦν. Ὁ Ἰωνᾶς ἀντὶ νὰ μεταβῆ στὴ Νινευί, ἐμπῆκε σὲ ἓνα πλοῖο καὶ ἐτήγαινε σὲ ἄλλη πολί. Κατὰ τὸ ταξίδι του συνέβη μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Οἱ ἐπιβάτες ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ παρακαλοῦν τὸν Θεὸ γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσῃ. Τοῦ κάκου ὅμως. Ἡ τρικυμία ἐγίνετο μεναιλύτερη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τότε τοὺς εἶπε : «Κάποιος ἀμαρτωλὸς θὰ εἶναι ἐδῶ μέσα καὶ γιὰ τοῦτο κινδυνεύουμε. Ἄς ρίξωμε κληρο νὰ

Ιδοῦμε ποιὸς εἶναι». Ἐβαλαν λοιπὸν κληρο καὶ ἐβγήκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωνᾶ. Ὁ Ἰωνᾶς ὡμολόγησε τὴν ἁμαρτία του καὶ οἱ συνταξιδιώτες του τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα καὶ ἀμέσως ἔπαυσε ἡ τρικυμία. Μόλις ὁ Ἰωνᾶς ἔπεσε στὴ θάλασσα, τὸν κατάπιε ἓνα μεγάλο ψάρι. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἐφύλαξε μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ψαριοῦ τρεῖς ἡμέρες, δίχως νὰ πάθῃ τίποτε. Τὴν τρίτη ἡμέρα τὸ ψάρι ἦλθε κοντὰ στὴν παραλία καὶ ἔβγαλε τὸν Ἰωνᾶ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του. Ἐκεῖνος τότε μετανόησε εὐλικρινᾶ καὶ παρακάλεισε τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἀφοῦ τὸν ἐσυγχώρησε ὁ Θεός, ἐπῆγε στὴ Νινευτὶ καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν γιὰ νὰ μὴ τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸν Θεό.

Πέρισμα

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ ἐκείνους ποὺ δὲν κάνουν τὸ θέλημά του, τοὺς συγχωρεῖ ὅμως ἅμα μετανοοῦν μὲ τὴν καρδιά των.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰώβ.

Σὲ μιὰ χώρα ποὺ ἐλεγότανε Αὐσίτιδα ἔζη ἓνας ἄνθρωπος δίκαιος καὶ εὐσεβής, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Ἰώβ. Αὐτὸς εἶχε ἑπτὰ ἀγόρια καὶ ἑπτὰ κορίτσα, εἶχε πολλὰ πρόβατα, βόδια, καμήλες καὶ πολλά κτήματα. Ἐνῶ ἐζοῦσε τόσο εὐτυχημένος ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι του, ἔστειλε σ' αὐτὸν πολλές συμφορές.

Μιὰ ἡμέρα ἐνῶ καθότανε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἔρχεται ἓνας ὑπηρέτης καὶ τοῦ λέγει: «Ἄφέντη, ληστὲς ἐσκοτώσαν τοὺς τσοπανίδες καὶ ἐπῆραν ὄλα τὰ ζῶα». Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγο ἔρχεται ἄλλος καὶ τοῦ λέγει ὅτι τὰ παιδιὰ του ἐνῶ διασκέδαζαν στὸ σπίτι τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ των, ἐσκοτώθηκαν.

Ὁ Ἰώβ, ὅταν ἄκουσε ὄλα αὐτὰ τὰ δυστυχήματα, ἐπροσκύνησε τὸν Θεὸ καὶ εἶπε: «Δὲν πειράζει, ὁ Θεὸς μοὺ τὰ ἔδωσε καὶ ὁ Θεὸς μοὺ τὰ πήρε». Καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ καὶ νὰ προσεύχεται σ' αὐτόν. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ περισσότερο τὴν πίστι τοῦ Ἰώβ τοῦ ἔστειλε καὶ ἄλλα κακά. Τὸ σῶμα του ἐγέμισε ἀπὸ λέπρα καὶ ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ Ἰώβ ὅμως ἐξακολούθησε τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε ἓνα ἄχ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἡ γυναῖκα του ὅμως ἀντὶ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ τὸν παρηγοῇ, τὸν ἐπύκρινε καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ βλασφημήσῃ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ πεθάνῃ. Ὁ Ἰώβ τότε ἐμάλλωσε τὴ γυ-

γαϊκα του και της ειπε : « Γιατι μιλας σαν ανόητη ; 'Αφου εδεχθηκαμεν τα κολα, γιαι νά μη δεχθοουμε και τα κακά ; »

Τρεις φιλοι του 'Ιωβ ακουσαν τις μεγάλες συμφρες του, και ηλθαν να τον παρηγορησουν. "Οταν ειδαν την άθλια καταστασι, στην οποια ευρισκετο, τον ελυπηθηκαν και εκλαυσαν πικρά. Τόσο πολυ δμως εταράχθηκαν, που δεν μπορεσαν να βγάλουν ουτε μιá λέξι παρηγοριας. 'Ο 'Ιωβ τότε εστενοχωρήθηκε και εκαταράσθηκε την ήμερα που εγεννήθηκε. 'Αμέσως δμως εκατάλαβε τι άμαρτια εκαμε και εζήτησε συγχώρηση από τον Θεό.

'Ο 'Ιωβ.

'Ο Θεός άφου ειδη την πιστι του και τη μεγάλη του ύπομονη, τον εγιάτρευσε από τη λέπρα και του εδω σε περισσότερα πλούτη από οσα ειχε και του εχάρισε επτά άγούρια και τρεις θυγατέρες. Κατά τον τρόπο αυτό άντάμειψε ο Θεός τον 'Ιωβ για την πιστι του.

Πόρισμα

Πρέπει με ύπομονη να δεχόμεθα τις συμφρες που μäs γίνονται και ο Θεός άφου μäs δοκιμάση θα μäs άνταμείψη.

0020561033
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

